

Flipped

Τεύχος #3

Άνοιξη 2016

ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Artwork: "Transitory soul", all rights reserved 2016

Το Κόνσεπτ

Η παπαρούνα, συνδέεται με την θεά Δήμητρα συνδυάζοντας τα λαμπερά κόκκινα άνθη της με ιδιότητες κατευναστικές, επουλωτικές. Το “μπλε λουλούδι” με τα τέσσερα πέταλα των αλχημιστών, συμβολίζει τον άγνωστο ακόμη εαυτό.

Το ρυζόχαρτο που χρησιμοποιούνταν ανάμεσα στις σελίδες των φυτολογίων, γίνεται το βασικό στοιχείο της σύνθεσης πάνω στο οποίο εξελίσσεται το παιχνίδι του φωτός με την σκιά, του κρυμμένου με το φανερό, του χρώματος με το αχρωματικό.

Το εξώφυλλο του τεύχους μεταφέρει το σύμβολο άνθος-ψυχή κάνοντάς το εικόνα, μέρος ενός σκηνικού που παραπέμπει στις σελίδες του γνωστού φυτολογίου των παιδικών μας χρόνων και φιλοδοξεί να αποτυπώσει τις αντιθέσεις από τις οποίες περνά η ψυχή καθώς εξελίσσεται.

Η Προσέγγιση

Τα λουλούδια αποτελούν το αδιαφιλονίκητο σημάδι του ερχομού της Άνοιξης. Δεν υπάρχει χαρακτηριστικότερο σύμβολο ανανέωσης της πλάσης, της αφύπνισης και αναγέννησης του κόσμου.

Στο τρίτο τεύχος του Flipped, το άνθος χρησιμοποιείται ως σύμβολο αναγέννησης της ψυχής, αφού συνδέεται με τις μοναδικές, φευγαλέες μεταμορφώσεις της. Τα άνθη, εμφανή στο πάνω μέρος τους, μα με αθέατες ρίζες κάτω από το χώμα, φαινομενικά εύθραυστα μα ανθεκτικά και επίμονα στην πραγματικότητα, μας θυμίζουν την δική μας προσπάθεια να «ανθίσουμε» παρά τις αμφιβολίες για την δύναμη και τον χαρακτήρα μας. Το ερμαφρόδιτο των λουλουδιών, υπαγορεύει την ένωση των αντίθετων ποιοτήτων και στοιχείων του εαυτού μας, την αποδοχή και ενθάρρυνση των διαφορετικών πτυχών και της μοναδικότητάς μας.

Αυτή την φορά, το Flipped μεταμορφώνεται σε ένα ιδιαίτερο «Φυτολόγιο», το οποίο φιλοδοξεί να ξυπνήσει μνήμες και συναισθήματα φιλοξενώντας στις σελίδες του από ρυζόχαρτο, επιλεγμένες δουλειές νέων δημιουργών. Ως άλλα λουλούδια, περιμένουν να ανακαλυφθούν και να αναγνωριστούν για την μοναδικότητά τους από τον αναγνώστη του περιοδικού.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Π Ε Τ Α Λ Α

Σεληνιακή Πρωτοχρονιά

Να Θυμηθώ...

Όπου υπάρχουν πατουσάκια, αγαπήστε με μέτρο

Φ Υ Λ Λ Α

Συνέντευξη

Λέξεις που ξεπηδούν απ' την σελίδα

Τέλεια Εικόνα

Tunes In

Λ Ο Υ Λ Ο Υ Δ Ι Α

Fairy Forest Tale

Ανοιξιάτικη Πάβλοβα

Storytelling

Ζώδια

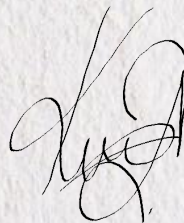

EDITORIAL

Υπάρχουν αρκετές περίοδοι μέσα στον χρόνο που εμπνέουν νέα ξεκινήματα. Η Πρωτοχρονιά, ο μήνας Σεπτέμβριος -συνδεδεμένος με την αρχή του σχολικού έτους- και φυσικά ο ερχομός της Άνοιξης. Εποχή ανανέωσης, ανθών αμυγδαλιάς, ανοιξιάτικου καθαρισμού και αποσυμφόρησης της ζωής μας, τόσο κυριολεκτικά όσο και μεταφορικά.

Αυτό το τεύχος του Flipped, αφιερωμένο στην εποχή της Άνοιξης, ελπίζει να σας εμπνεύσει και να σας φτιάξει την διάθεση, με περισσότερο χρώμα, περισσότερα λουλούδια και θετική ενέργεια. Ιστορίες για τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, την Σεληνιακή Πρωτοχρονιά και τους πιο πιστούς φίλους, ξεδιπλώνονται στις σελίδες του. Μαζί και ένα διήγημα επιστημονικής φαντασίας από έναν ακόμα νέο συγγραφέα. Εμπρός λοιπόν...Ξαπλώστε στο γρασίδι ή το κρεβάτι σας και δείτε την flipped πλευρά της ζωής.

Κριστιάνα Λάλου

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ
Κριστιάνα Λάλου

ΒΟΗΘΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗ
Βασιλική Πολίτη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ
Μιμικά Μιχοπούλου

ΑΡΘΡΑ
Έμιλυ Καποθανάση
Ντέπυ Καραγιάννη
Κριστιάνα Λάλου
Ελεάννα Μπουραντάνη
Άνη Ορφανίδου
Ακυλίνα Πρίντζιου
Λεωνίδας Σάρκας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Μάρκος Γκουνέλας
Μιμικά Μιχοπούλου
Ιωάννης Προμπονάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΕΥΧΟΥΣ
Γεωργία Οδαντζή

ΕΞΩΦΥΛΛΟ
Artwork από το πρότζεκτ "Transitory soul"
της Μιμίκας Μιχοπούλου
All rights reserved 2016

E-mail επικοινωνίας: flippedperiodical@gmail.com

CONTRIBUTING EDITORS

Η Ακυλίνα Πρίντζιου είναι απόφοιτος της Αγγλικής Φιλολογίας Αθηνών και δεν έχει ιδέα τι της επιφυλάσσει η ζωή από δω και πέρα. Το όνειρό της είναι να ζήσει στο εξωτερικό (ωραία θα 'ταν στην Αγγλία ή στην Ιαπωνία) και να κάνει διδακτορικές σπουδές, αλλά μερικές φορές η φαντασία της καλπάζει περισσότερο απ'όσο θα 'πρεπε. Λατρεύει τη λογοτεχνία, τις ξένες γλώσσες, την Ιαπωνία, τη γάτα της τη Λούνα, τη σοκολάτα, τις βροχερές μέρες, τον καφέ και το τσάι, τις δαντέλες και τις ζεστές αγκαλιές κάτω από το σελινόφως (κι όχι μόνο).

Η Έμιλυ χαρακτηρίζεται από την καθημερινή της απόπειρα έκφρασης μέσω οποιουδήποτε τρόπου βρίσκει πρόχειρο την κάθε στιγμή. Γεμίζει δηλαδή τον καιρό της έως ότου κατοχυρώσει το πτυχίο διακόσμησης. Ως ιδιαίτερες συμπάθειες έχει τον χειμώνα, το μελάνι και τους μοναχικούς περιπάτους.

Γεννήθηκε το 1987 στην Αθήνα και κατάγεται από την όμορφη Νάξο. Ζυγός με ωροσκόπο τοξότη. Μικρός έλεγε πως ήθελε να γίνει δημοσιογράφος, ωστόσο πέρασε και τελείωσε τη Νομική Θεσσαλονίκης και τελικά αγάπησε τη φωτογραφία. Τα πρώτα σεμινάρια φωτογραφίας ήταν στη Θεσσαλονίκη, το πρώτο του λεύκωμα ήταν του Bresson και η πρώτη του μηχανή μια παλιά αναλογική του πατέρα του. Για να πάρετε μια ιδέα, voil <http://ioannispromponas.portfoliobox.io/>

CONTRIBUTING EDITORS

INFP και ερωτευμένη με τους πολιτισμούς, τα αρωματικά τσάγια, τα βιβλία, τις ομπρέλες και τα κόκκινα μήλα. Στο ελεύθερο της χρόνο βλέπει άνιμε, αγκαλιάζει τα σκυλιά της και περνάει τον υπόλοιπο με τους ανθρώπους που συμπαθεί πιο πολύ. Σπούδασε στο ACG. Μερικές φορές γράφει ιστορίες, τραβάει φωτογραφίες, παριστάνει την ηθοποιό, τραγουδάει και διδάσκει γλώσσες. Δεν μπορεί να διαλέξει ανάμεσα σε δύο πράγματα και είναι επαγγελματίας fangirl.

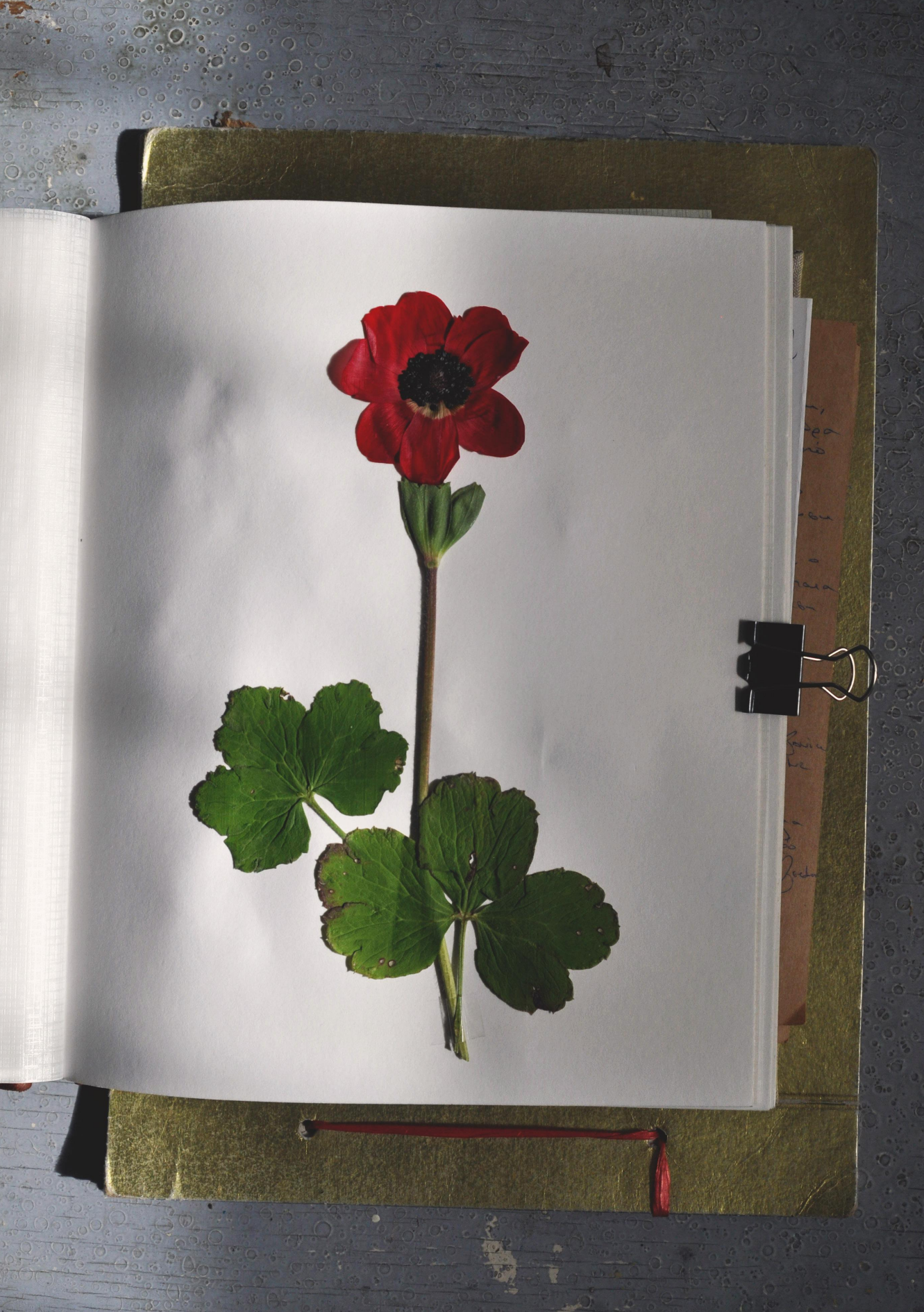

Η Μιρίκα είναι αρχιτέκτων εσωτερικών χώρων. Μένει και εργάζεται στην πόλη της Κορίνθου εκτονώνοντας την δημιουργικότητά της σε οτιδήποτε μπορεί να ενταχθεί στον τομέα του σχεδιασμού και της αισθητικής. Ασχολείται με το styling και το concept design, τον σχεδιασμό εντύπων και ταυτότητας προϊόντων, ενώ η αγάπη της για την μαγειρική την παρέσυρε και στο food styling & photography. Για το Flipped έχει αναλάβει τον σχεδιασμό και την καλλιτεχνική επιμέλεια.

ΠΕΤΑΛΑ

Να θυμηθώ...

Να μαζέψω λουλούδια και μετά να έχω τύψεις που τα έκοψα.

Να γραφτώ γυμναστήριο. Να πάω για ένα μήνα και μετά να μην ξαναδούν εκεί ποτέ.

Να αρχίσω ανοιξιάτικο συγκύρισμα και να τα παρατήσω στην μέση.

Να ανεβάσω στο Instagram λουλούδια με το hashtag #ευλογία και μετά να κάνω την αυτοκριτική μου.

Να διαβάσω κατά λάθος, spoilers για το Game Of Thrones.....

... και μετά να προσπαθήσω να πάθω αμνησία.

Το Φεγγάρι και τα Φαναράκια: Η Σεληνιακή Πρωτοχρονιά

Κείμενο: Ακυλίνα Πρίντζιου

Φωτογραφία: "Lanterns for Autumn" by Anita Nowinska

Ας ξεκινήσουμε μ' ένα παραμύθι.

Μια φορά κι έναν καιρό, στην αρχαία Κίνα, ο Βούδας - ή ο Ουράνιος Αυτοκράτορας, όπως πιστεύουν κάποιοι - αποφάσισε να δημιουργήσει το Κινέζικο ωροσκόπιο για να προσφέρει στους ανθρώπους έναν τρόπο να μετράνε το χρόνο, κι έτσι προσκάλεσε όλα τα ζώα σ' έναν αγώνα.

Στα πρώτα δώδεκα ζώα που θα τερμάτιζαν τον αγώνα θα προσφερόταν μια θέση στο ζωδιακό ημερολόγιο, ένα για καθέναν από τους δώδεκα μήνες που αποτελούν ένα ημερολογιακό έτος.

Τότε, η γάτα και ο ποντικός ήταν πολύ καλοί φίλοι και γείτονες και ήταν και οι δυο τους τρομερά ενθουσιασμένοι που τους δινόταν η ευκαιρία να λάβουν μέρος σ' έναν τόσο σημαντικό αγώνα. Η γάτα, όμως, ήταν όπως όλοι μας γνωρίζουμε πολύ τεμπέλα κι επειδή ανησυχούσε μήπως δεν προλάβει να φτάσει εγκαίρως, ζήτησε από τον ποντικό να την ξυπνήσει όσο πιο νωρίς γινόταν την ημέρα του αγώνα για να πάνε μαζί.

Ο ποντικός συμφώνησε αλλά, καθώς ήταν ανυπόμονος και ήθελε τόσο να συμπεριληφθεί στα ζώδια, σηκώθηκε νωρίς και έφυγε φουριόζος, ξεχνώντας να ξυπνήσει την καμένη τη γάτα. Στο δρόμο του, ο ποντικός συνάντησε τα άλλα ζώα που προσπαθούσαν να φτάσουν κι εκείνα στην ώρα τους κι επειδή βιαζόταν πάρα πολύ, πήδηξε στη ράχη του βοδιού και κατέληξε να είναι το πρώτο ζώο που τερμάτισε. Έτσι, έγινε και το ζωδιακό ζώο για τον πρώτο μήνα του σεληνιακού ημερολογίου. Μέχρι να φτάσει εκεί και η γάτα, ο αγώνας είχε ήδη τελειώσει και τα δώδεκα ζώα που θα αντιπροσώπευαν τον ζωδιακό κύκλο είχαν ήδη επιλεγεί. Φυσικά, η γάτα εξοργίστηκε με την αμέλεια του ποντικού κι από κείνη την ημέρα τον κυνηγά συνεχώς για να πάρει την εκδίκησή της.

Αυτή είναι μονάχα μία από τις πολλές εκδοχές του μύθου που αφορά τη δημιουργία του Κινέζικου Σεληνιακού Ημερολογίου και των αντίστοιχων ζωδίων. Όσο ευχάριστοι κι αν είναι οι μύθοι και τα παραμύθια όμως, η απλή αλήθεια πίσω απ' αυτή την ιστορία είναι πως οι Κινέζοι δημιούργησαν αυτό το ημερολόγιο για έναν πολύ συγκεκριμένο λόγο – για να σημειώνουν την αγροτική παραγωγή τους και να έχουν έναν πρακτικό και χρήσιμο τρόπο για να μετράνε το χρόνο.

Λέγεται πως οι Κινέζοι χρησιμοποιούν αυτό το ημερολόγιο ήδη από τον 21ο αιώνα π.Χ. Κι εφόσον η Κίνα υπήρξε η μεγαλύτερη επιρροή των περισσότερων Ανατολικών Ασιατικών χωρών και πολιτισμών, χώρες όπως η Κορέα, η Ιαπωνία, η Ινδονησία, η Ταϊλάνδη, το Βιετνάμ και πολλές άλλες επίσης υιοθέτησαν το Σεληνιακό ημερολόγιο. Ενώ μεγάλο μέρος της Ασίας εξακολουθεί να χρησιμοποιεί αυτό το ημερολόγιο, η Ιαπωνία αποφάσισε να το

εγκαταλείπει το 1873 και να υιοθετήσει το ηλιακό ημερολόγιο που χρησιμοποιεί και ο υπόλοιπος κόσμος.

Αφού το Σεληνιακό ημερολόγιο διαφέρει από αυτό που έχουμε κι εμείς συνηθίσει, είναι αυτονόητο πως σημαντικοί εορτασμοί όπως η Πρωτοχρονιά γίνονται όχι μόνο με διαφορετικό τρόπο αλλά και σε διαφορετική ημερομηνία, η οποία συνήθως είναι κάπου μέσα στο Φεβρουάριο. Επομένως, αν ακόμα προσπαθείτε να συνέλθετε από τη μελαγχολία μετά τις γιορτές και δε βλέπετε την ώρα να φτάσουν τα επόμενα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά, μπορεί να βρείτε παρηγοριά μαθαίνοντας μερικά ακόμη πράγματα για τη Σεληνιακή Πρωτοχρονιά, ακόμα κι αν δεν τη γιορτάζετε εσείς οι ίδιοι.

Όπως μαρτυρά και το όνομά του, το Σεληνιακό ημερολόγιο βασίζεται στις φάσεις της σελήνης, οι οποίες συνήθως αντιστοιχούν σε έναν ημερολογιακό μήνα. Κάθε χρόνος σχετίζεται με ένα Κινέζικο ζωδιακό ζώο - εξ' ου και το παραμυθάκι στην αρχή - το οποίο λένε πως αποδίδει κάποια χαρακτηριστικά και στοιχεία προσωπικότητας στα άτομα που γεννιούνται το συγκεκριμένο έτος. Η φετινή χρονιά, το 2016, είναι η χρονιά της Μαϊμούς - που τυχαίνει να είναι και το δικό μου κινέζικο ζώδιο! - και σύμφωνα με την Κινέζικη αστρολογία, οι χρονιές που συμπίπτουν με το ζωδιακό ζώο σου είναι συνήθως ατυχείς χρονιές για σένα, εκτός κι αν ακολουθήσεις το δρόμο που σου υποδεικνύουν τα άστρα. Απ' αυτή την άποψη, η Κινέζικη αστρολογία δε διαφέρει και πολύ από τη δική μας, έτσι δεν είναι;

Η Σεληνιακή Πρωτοχρονιά θεωρείται μια από τις πιο σημαντικές γιορτές στην Κίνα και στις υπόλοιπες Ασιατικές χώρες που τη γιορτάζουν. Παραδοσιακά, οι περισσότερες δραστηριότητες σταματούν έτσι ώστε να μπορέσουν όλοι να προετοιμαστούν για την Πρωτοχρονιά.

Οι προετοιμασίες, μαζί με τους εορτασμούς, μπορούν να διαρκέσουν ολόκληρες εβδομάδες. Οι εορτασμοί συνήθως τελειώνουν μετά από δεκαπέντε ημέρες, όταν η σελήνη βρίσκεται στην πιο φωτεινή φάση της. Το κόκκινο χρώμα επικρατεί κατά τη διάρκεια των εορτασμών, καθώς συμβολίζει τη φωτιά

που μπορεί να διώξει μακριά όλα τα κακά πνεύματα. Οι άνθρωποι φοράνε κόκκινα ρούχα, γράφουν ποιήματα κι ευχές σε κόκκινο χαρτί και δίνουν στα παιδιά λεφτά μέσα σε κόκκινους φακέλους για καλή τύχη. Τα πυροτεχνήματα είναι ακόμη ένα χαρακτηριστικό των εορτασμών, όπως και στις περισσότερες Ασιατικές γιορτές.

Μια από τις πιο εντυπωσιακές παραδόσεις, όμως, είναι αναμφίβολα το Φεστιβάλ των Φαναριών, το οποίο πραγματοποιείται τη δέκατη πέμπτη μέρα του Σεληνιακού ημερολογίου. Οι άνθρωποι κρατούν φαναράκια τα οποία είναι διακοσμημένα με σκηνές από τη μυθολογία, την ιστορία ή με οποιοδήποτε άλλο σχέδιο ταιριάζει στην περίπτωση. Το αποκορύφωμα, που αποτελεί και μια πολύ γνωστή εικόνα και για τον υπόλοιπο κόσμο, είναι ο χορός του δράκου. Ένας τεράστιος δράκος κατασκευάζεται από μετάξι, χαρτί και μπαμπού, και οι χορευτές τον χειρίζονται μιμούμενοι τις κινήσεις του μυθικού πλάσματος.

Αυτά τα έθιμα μπορεί να διαφέρουν λιγάκι από χώρα σε χώρα, αφού ο κάθε πολιτισμός έχει μαζέψει και αφομοιώσει τα έθιμα ανάλογα με τα δικά του ξεχωριστά δεδομένα και συνθήκες. Η Ιαπωνία, λόγου χάρη, μπορεί να έχει εγκαταλείψει το Κινέζικο Σεληνιακό ημερολόγιο, αλλά έχει προσθέσει τη δική της πινελιά στους εορτασμούς της Πρωτοχρονιάς, παρόλο που τη γιορτάζει την ίδια μέρα με τον Δυτικό κόσμο. Για παράδειγμα, είναι παράδοση για τους Ιάπωνες να επισκέπτονται το ναό τις πρώτες ώρες ανήμερα της Πρωτοχρονιάς - το οποίο ονομάζεται χατσουμόντε στα Ιαπωνικά, ή αλλιώς η πρώτη επίσκεψη του χρόνου στο ναό - και επίσης να τρώνε ξεχωριστά πρωτοχρονιάτικα φαγητά που ονομάζονται οσέτσι-ριόρι. Ακόμη ένα αρκετά ενδιαφέρον έθιμο είναι οι καμπάνες των Βουδιστικών ναών, οι οποίες χτυπάνε 108 φορές, όσα δηλαδή υποτίθεται πως είναι και τα ανθρώπινα αμαρτήματα.

Η Ασία διαθέτει πολλά εξαιρετικά ενδιαφέροντα έθιμα και φεστιβάλ, και η γιορτή της Σεληνιακής Πρωτοχρονιάς δεν αποτελεί εξαίρεση. Κάποια από τα ήθη και τις παραδόσεις τους μπορεί να μας φαίνονται ξένα και περίεργα, αλλά, ουσιαστικά, είναι πιο κοντά σε μας απ' ό τι νομίζουμε.

Όπου υπάρχουν πατουσάκια, αγαπήστε με μέτρο.

- Αφιερωμένο στο *Fleur* μου -

Κείμενο: Ντέπη Καραγιάννη
Φωτογραφία: Μιρίκα Μιχοπούλου

Κάποια στιγμή στη ζωή σου αποφάσισες ότι χρειάζεται έναν τετράποδο φίλο για να είναι πλήρης.

Συναντούσες αυτούς τους πιθανούς φίλους καθώς περπατούσαν δίπλα σε άλλους ανθρώπους ή περνούσες δίπλα τους στο δρόμο, και πάντα τραβούσαν την προσοχή σου, ζωγράφιζαν ένα χαμόγελο στο πρόσωπό σου, προκαλούσαν μια φαγούρα στο χέρι σου που δεν θα έφευγε μέχρι να τους χαϊδέψεις. Είχες δει ένα κομμάτι ευτυχίας και έτσι, τελικά

άπλωσες το χέρι σου και το πήρες. Υιοθέτησες τη σκυλίτσα σου.

Ήταν ένα μικρό παιδί, οπότε έπρεπε να θέσεις τους κανόνες. Ήταν μια σημαντική διαδικασία, γιατί έκανε εσένα να νιώθεις σημαντικός και υπεύθυνος, και κυρίως, επειδή είχες ήδη αντιληφθείς ότι σύντομα θα απολάμβανες να αγνοείς τους κανόνες αυτούς. Μέσα στις λίγες πρώτες μέρες, ήξερες ότι θα την αγαπάς λίγο υπερβολικά.

Ο καναπές έγινε δικός της, γιατί μια φορά ήθελε να δει ταινία μαζί σου και όλο ξεχνούσες να χαμηλώσεις το χέρι σου για να χαϊδέψεις το κεφάλι της. Το τirkουάζ μαξιλάρι είναι δικό της, γιατί το έκανε συνήθεια να κοιμάται πάνω του και έδειχνε τέλεια εκεί. Το κρεβάτι σου τώρα ανήκει και στους δυο σας, γιατί έχετε γίνει ο ένας η αγαπημένη θερμοφόρα του άλλου, και αλληλονανουρίζετε με το ροχαλητό σας.

“ ΟΜΩΣ Η ΣΚΥΛΙΤΣΑ ΣΟΥ ΔΕΝ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ

ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ.

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ

ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΕΧΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΣΗ ΝΑ

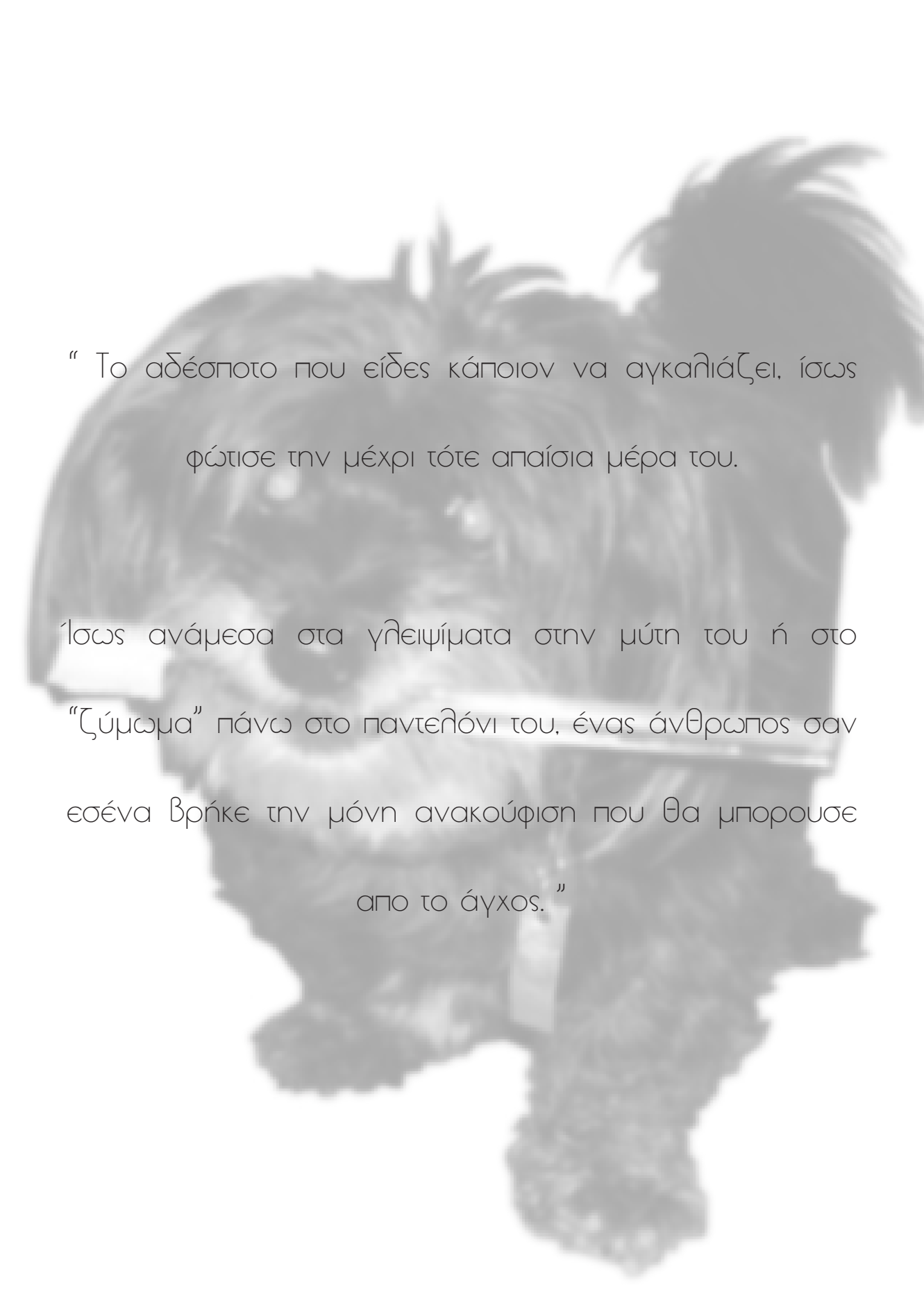
ΣΤΑΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΑ ΧΑΙΔΕΥΕΙΣ ΟΛΑ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝ ΜΟΛΙΣ ΕΧΟΥΝ ΚΥΛΙΣΤΕΙ

ΣΤΗΝ ΑΣΦΑΛΤΟ.. “

Δεν άρεσε σε όλους τους επισκέπτες σου το γεγονός ότι μοιράζεσαι τα έπιπλά σου μαζί της. Είναι σχεδιασμένα για ανθρώπους, εξάλλου, και τώρα έχουν λερωθεί από το τρίχωμα που αφήνει. Κολλάει στα ρούχα, στα χαλιά, στα στρώματα και όσο συχνά και όσο επίμονα και να προσπαθείς να το καθαρίσεις, παραπονιούνται.

Αλλά την κοιτάς και ξέρεις ότι η κοιλιά της είναι ζεστή πάνω σε αυτό το μαξιλάρι. Είναι σε απόσταση χαδιών με το τέλειο ύφος της Βασίλισσας του Σπιτιού.

“ Το αδέσποτο που είδες κάποιον να αγκαλιάζει, ίσως
φώτισε την μέχρι τότε απαίσια μέρα του.

Ίσως ανάμεσα στα γλειψίματα στην μύτη του ή στο
“ζύμωμα” πάνω στο παντελόνι του, ένας άνθρωπος σαν
εσένα βρήκε την μόνη ανακούφιση που θα μπορούσε
απο το άγχος. ”

Σκέφτεσαι πόσο γλυκά κοιμάσαι δίπλα της και συγκρίνοντας όλα αυτά με τη χούφτα από τρίχες για την οποία διαμαρτύρονται αυτοί οι άνθρωποι, απλά δεν καταλαβαίνεις. Αυτό, υποστηρίζουν μεταξύ επικριτικών ματιών και επιφωνημάτων δυσανασχέτησης, είναι μια υπερβολή αγάπης.

Ναι, όντως είναι. Δεν είναι ποτέ αρκετές οι αγκαλιές, τα φιλιά στη μουσούδα ή οι φορές που έχωσες τη μούρη σου στη γούνα της. Φλυαρείς με τις ώρες για την εργασία σου κι εκείνη προσποιείται ότι σε ακούει ενώ σκέφτεται εκείνη τη λιχουδιά σε σχήμα κόκκαλου. Μιλάς για εκείνη ατελείωτα σε όλους γύρω σου, δείχνοντας φωτογραφίες της με ένα τρελό χαμόγελο. Αλλά όταν τη φιλάς στη μύτη για καλημέρα, εκείνοι σε κοιτούν με ανησυχία, παρόλο που μπορείς να πλυθείς γρηγορότερα από ότι μπορείς να σβήσεις το χαμόγελο από το πρόσωπό σου. Ένας συγγενής, φίλος ή περαστικός οπαδός του μέτρου θα είναι πάντα εκεί για να σου θυμίσει ότι το έχεις παρακάνει λίγο.

Έπειτα, είναι τα έξοδα. Αν οι τρόποι σου ήταν μια ένδειξη, τα ποσά που ξοδεύεις για την ευημερία του σκύλου σου είναι απτή απόδειξη ότι έχεις ξεπεράσει τα όρια. Έχεις αναζητήσει την καλύτερη φροντίδα κατοικιδίων που αντέχει η τσέπη σου. Όχι φίρμες πουλόβερ σκύλων καλυμμένα με στρας ή άλλα προϊόντα που προορίζονται μεν για ζώα, εξυπηρετούν όμως τη ματαιοδοξία του ανθρώπου τους και όχι τις δικές τους ανάγκες. Σου έκαναν κριτική επειδή την πήγες σε κομμωτήριο ωστέ να μην περάσει τους καύσωνες του Αυγούστου με γούνα πέντε εκατοστά. Έπρεπε να εξηγήσεις κάθε μπουκιά μαγειρεμένου κρέατος που της έδωσες και κάθε φορά άκουγες λογύδριο για το πως τροφή αυτής της ποιότητας δεν είναι για τους σκύλους.

Όμως η σκυλίτσα σου δεν ενέπνευσε την αγάπη σου μόνο για την ίδια. Σε έφερε κοντά στο απίστευτο είδος της, και πολύ πιθανόν, στα αιλουροειδή ξαδέρφια της. Τώρα την βλέπεις σε όλα τα αδέσποτα που συναντάς και έχεις την τάση να σταματάς και να τα χαϊδεύεις όλα, ακόμη και αν μόλις έχουν κυλιστεί στην ασφάλτο.

Η τσάντα σου έχει λιχουδιές για αυτά, υπάρχουν φωτογραφίες τους στο κινητό σου και έχουν γίνει μέρος των καθημερινών σου συζητήσεων την ώρα του καφέ. Και όταν ο χρόνος και τα οικονομικά σου το επιτρέπουν, συνεισφέρεις στη φροντίδα τους.

Τότε είναι που οι άνθρωποι με μέτρο αρχίζουν πραγματικά να ανησυχούν για σένα. Αν όλα τα αποθέματα αγάπης σου εξαντλούνται στα ζώα, τι έχει απομείνει για τους άλλους ανθρώπους;

Η φροντίδα των ζώων ως πράξη συμπόνιας αντί “προσωποποιημένης” αγάπης, κινεί πολλούς να διακηρύξουν ότι η συμπόνια σου έχει πολύ ανώτερους σκοπούς να υπηρετήσει, και ότι πρέπει να διορθώσεις τις προτεραιότητές σου. Πώς μπορείς να ξεοδεύεις πολύτιμες οικονομίες σε σκυλοτροφές όταν υπάρχουν πεινασμένοι άνθρωποι στον πλανήτη; Γιατί ξεοδεύεις το χρόνο σου να βοηθάς τα ζώα ενώ θα μπορούσες να προσφέρεις βοήθεια στους φτωχούς; Έπειτα σε προειδοποιούν για τη μελλοντική σου μοναξιά. Προσπαθούν να βρουν τι σε πήρε από τον πραγματικό κόσμο των ανθρώπων για χάρη του δεσμού σου με τα ζώα και να σε κάνουν να γυρίσεις πίσω πριν γίνεις η “κυρία με τις γάτες”.

Όλες τους οι κριτικές καταλήγουν σε μια σύντομη, και αναμφισβήτητη ορθή δήλωση. Είναι ζώα.

Μπορείς να ακούσεις ένα μικρό, ψιθυρισμένο “απλά” πριν το ουσιαστικό. Δεν λέγεται πάντα, αλλά υπάρχει μια σιωπηρή αντίθεση, με το δεύτερο, άρρητο μέρος της πρότασης. ...όχι άνθρωποι.

Ας διερευνήσουμε τι σημαίνει αυτό.

Σημαίνει ότι δεν υπάρχουν περίπλοκες σκέψεις πίσω από την αγάπη τους. Γιατί, πρέπει να γνωρίζεις, ακόμη και αν δεν τους δώσεις τη λιχουδιά για την οποία σε εκλιπαρούν, ακόμη και αν σου κρατάνε μούτρα, εσύ παραμένεις ο ένας και μοναδικός τους άνθρωπος.

Σημαίνει ότι είναι μέλη της οικογένειάς σου με περιορισμένο χρόνο. Η καρδιά ενός ανθρώπου με κατοικίδιο είναι ήδη ραγισμένη από τη γνώση αυτής της πραγματικότητας, και κάθε καλοπροαίρετη υπενθύμιση είναι αλάτι

ακριβώς πάνω σε αυτή τη ρωγμή. Κανείς δεν μπορεί να προετοιμαστεί για αυτό καλύτερα από ότι θα μπορούσε για οποιαδήποτε άλλη απώλεια. Ημερομηνία λήξης έχει το γάλα· τα ζώα έχουν μια ζωή για να τη ζήσουν στο έπακρο μαζί σου.

Σημαίνει ότι έχεις την ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη τους. Οι σκύλοι και οι γάτες μας μας πλησιάζουν χωρίς δόντια και νύχια, γίνονται οι σύντροφοί μας που μας εμπιστεύονται να χρησιμοποιήσουμε την “υπεροχή” που θεωρούμε πως έχουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Σημαίνει ότι τα ζώα δεν μας αγαπούν με μέτρο.

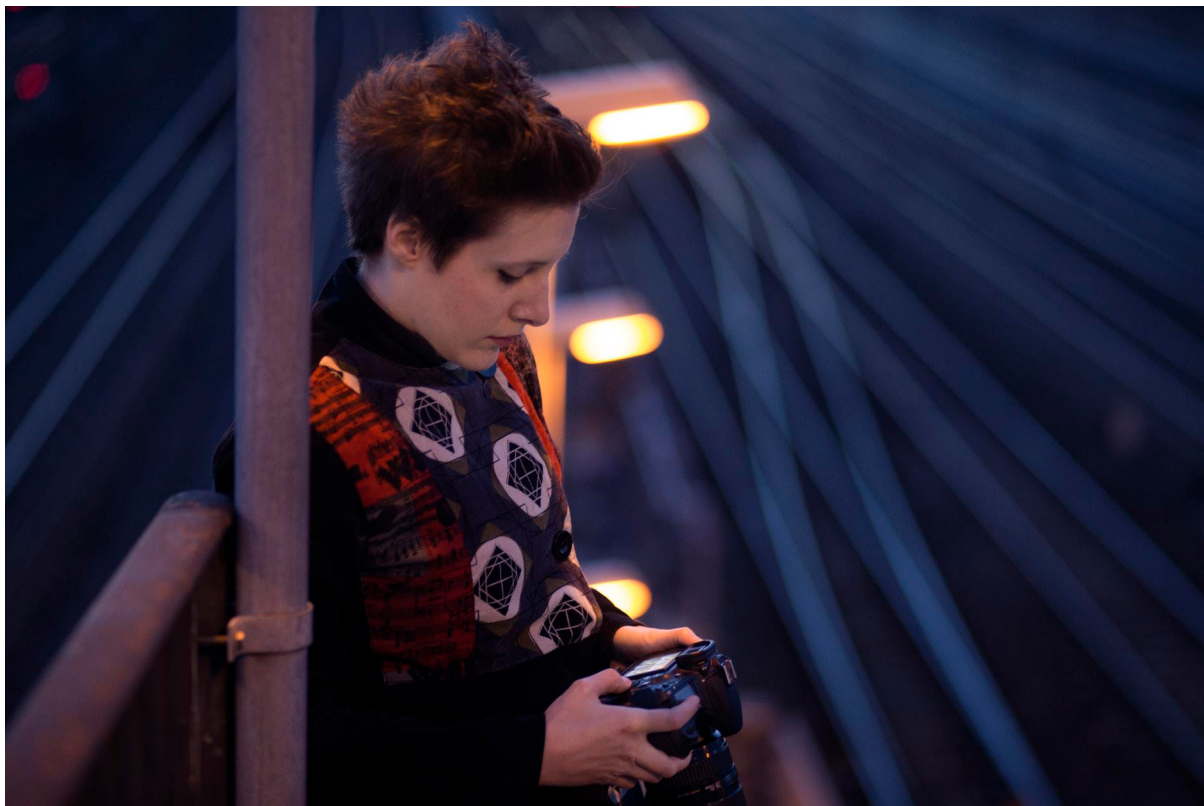
Κάθε μέρα που επιστρέφεις στο σκύλο σου είναι μια ευτυχισμένη μέρα για αυτόν. Κάθε αγκαλιά που κάνεις στη γάτα σου είναι το σύμπαν συγκεντρωμένο σε λίγα λεπτά, χωρίς σκέψεις για το πριν ή το μετά. Κάθε ίχνος θλίψης που νιώθουν από εσένα είναι ένα λάθος στον κόσμο τους που νιώθουν υποχρεωμένα να διορθώσουν. Γλείφοντας το χέρι σου, γουργουρίζοντας, παραδίδοντάς σου το πλαστικό ποντίκι ή την μπάλα τους, τα κουτιά πρώτων βοηθειών τους είναι πάντοτε έτοιμα. Είναι μαγικά πλάσματα που η γούνα τους απορροφά το στρες και επιστρέφει σε ουράνια τόξα. Το αδέσποτο που είδες κάποιον να αγκαλιάζει ίσως φώτισε την ως τότε απάισια μέρα του. Ίσως ανάμεσα στα γλειψίματα που έδωσαν στη μύτη του ή στο “ζύμωμα” πάνω στο παντελόνι του, ένας άνθρωπος σαν εσένα βρήκε τη μόνη ανακούφιση που θα μπορούσε από το άγχος.

Φύλακας, παιδί, φίλος, στήριγμα, παρηγοριά. Όταν τα ζώα μας, συγκάτοικοι ή όχι, είναι εδώ για να μας δώσουν τα πάντα, εμείς γιατί θα έπρεπε να τσιγκουνευτούμε; Είμαστε όλος τους ο κόσμος. Το ερώτημα είναι πόσο μεγάλο μέρος από τον δικό μας είμαστε πρόθυμοι να δώσουμε πίσω.

ΦΥΛΛΑ

Αφιέρωμα: Άλκηστις Καφετζή

Κείμενο: Κριστιάνα Λάλου

Φωτογραφία: Μάρκος Γκουνέλας
Βαλεντίνα Γκουνέλα

Ο Ανρί Ματίς είπε πως η δημιουργικότητα θέλει θάρρος και λίγα πράγματα είναι πιο θαρραλέα από το να ξεριζώνεις τον εαυτό σου και να αρχίζεις τη ζωή σου από το μηδέν σε μια ξένη χώρα, σε αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης και εύφορου εδάφους που θα επιτρέψει στην δημιουργικότητά σου να ανθίσει.

Το αφιέρωμα αυτού του τεύχους φιλοξενεί μια νέα γυναίκα που μετά από σπουδές και δουλειά στην Ελλάδα, αποφάσισε να μεταναστεύσει στην Γερμανία και να αρχίσει μια νέα ζωή.

Η Άλκηστις Καφετζή μας εμπνέει αυτόν τον καιρό με το θάρρος της, την ζωντάνια της, τα φωτεινά της μάτια και την πραγματική αγάπη για την δουλειά της.

Όταν ήταν παιδί ήθελε να γίνει ζωγράφος, αλλά μεγαλώνοντας την κέρδισε ο κινηματογράφος και ελλείψει άλλης επιλογής σπούδασε στο Καποδιστριακό, Θεατρολογία. “Ήταν το πιο κοντινό σε αυτό που ήθελα να κάνω”, μας λέει, το οποίο τότε ήταν η σκηνοθεσία. Αλλά όταν βρέθηκε πίσω από την κάμερα είδε τα πράγματα από άλλη οπτική γωνία, οπότε το μοντάζ και η φωτογραφία την κέρδισαν και επέκτεινε τις σπουδές της και σε αυτά. Μετά από συμμετοχή σε αρκετά projects στην Ελλάδα, έφυγε πριν λίγα χρόνια για την Γερμανία, ακολουθώντας τον σύντροφό της.

Σήμερα βρίσκεται στο Μόναχο και ασχολείται με το βίντεο και το μοντάζ. Με video art και ταινίες μικρού μήκους ήδη στο ενεργητικό της, καθώς και με το ντοκιμαντέρ μικρού μήκους *Unterwegs*, που πρόσφατα ολοκληρώθηκε και πρόκειται να αναζητήσει την τύχη του

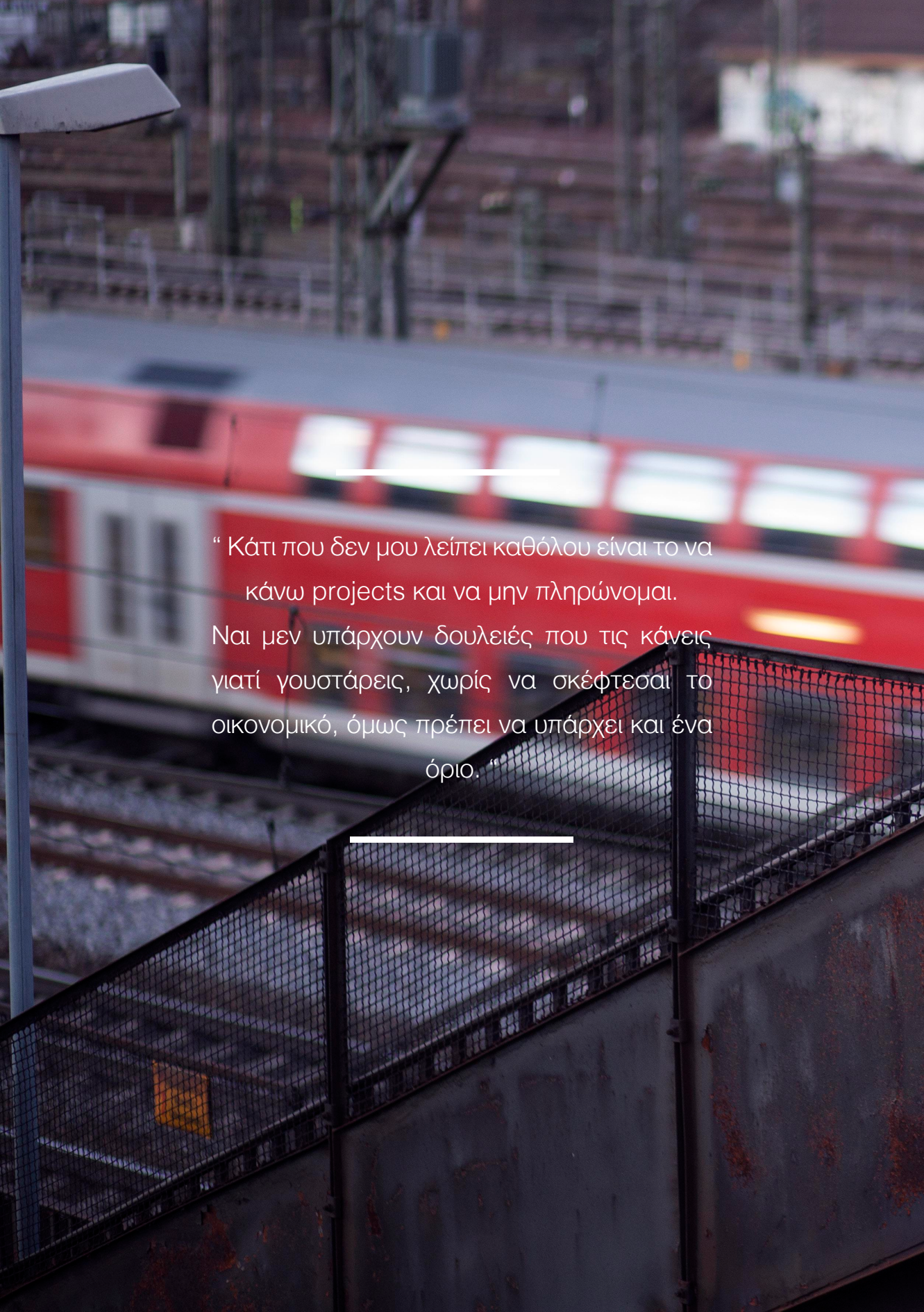
σε κινηματογραφικά φεστιβάλ, η Άλκηστις Καφετζή είναι μια νέα δημιουργός που αξίζει να έχετε υπόψιν.

Flipped: Πες μας για την απόφασή σου να φύγεις από την Ελλάδα.

A: Η απόφαση να φύγω από την Ελλάδα είχε να κάνει με δυο - τρία πράγματα. Ήταν κάτι που σκεφτόμουν χρόνια να κάνω, κυρίως λόγω του ότι έξω υπήρχαν πολλές περισσότερες ευκαιρίες για δουλειά πάνω στον τομέα μου.

Ναι μεν υπάρχει στην Ελλάδα μια κινητικότητα στον καλλιτεχνικό χώρο τα τελευταία χρόνια που μου αρέσει πολύ αλλά δεν υπάρχουν χρήματα... Εκτός των άλλων ήθελα να ζήσω την εμπειρία του να ζεις σε μια άλλη χώρα, βέβαια ο στόχος μου είναι να πάω στο Βερολίνο, όχι να μείνω στο Μόναχο. Μου πέφτει λίγο συντηρητικό η αλήθεια είναι. Έφυγε και ο φίλος μου για Γερμανία και αυτό μου έδωσε το έναυσμα να το σκεφτώ στα σοβαρά.

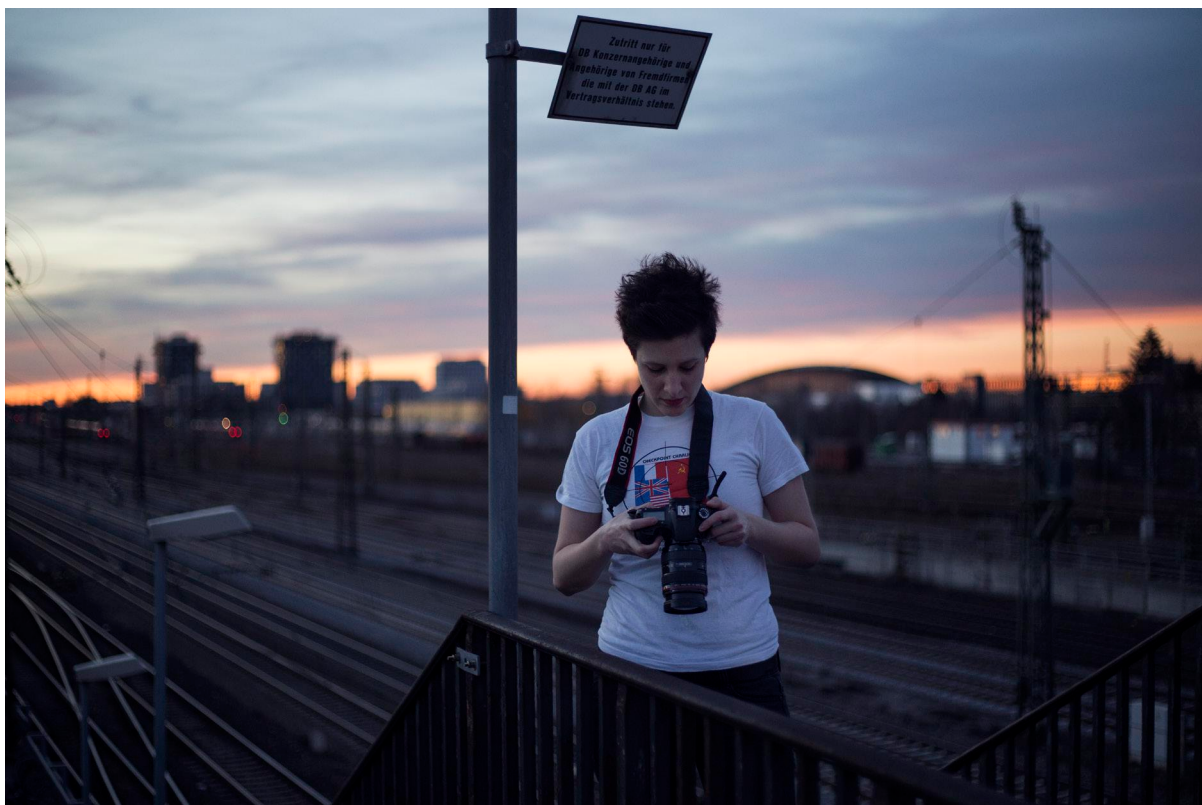

“ Κάτι που δεν μου λείπει καθόλου είναι το να
κάνω projects και να μην πληρώνομαι.

Ναι μεν υπάρχουν δουλειές που τις κάνεις
γιατί γουστάρεις, χωρίς να σκέφτεσαι το
οικονομικό, όμως πρέπει να υπάρχει και ένα
όριο. ”

Flipped: Πώς σε βοήθησε το να δραστηριοποιείσαι στη Γερμανία στο να εξελιχθείς;

A: Για παράδειγμα μέσα από δουλειές που έκανα εδώ και πληρώθηκα καλά, ενώ στην Ελλάδα θα έπαιρνα πολύ λιγότερα, μπόρεσα να επενδύσω σε εξοπλισμό και συγχρόνως να μάθω να χειρίζομαι αυτόν τον εξοπλισμό και να τον χρησιμοποιήσω σε πιο καλλιτεχνικά project. Από εκεί και πέρα κάτι άλλο πάρα πολύ σημαντικό είναι ότι υπάρχουν διάφοροι οργανισμοί και προγράμματα που επιδοτούν και στηρίζουν τις τέχνες στο Μόναχο αλλά και στη Γερμανία γενικότερα. Είμαι ακόμα στην αρχή, δεν τα έχω ψάξει όλα αυτά, όμως υπάρχουν πολλές πόρτες που ανοίγουν και δεν μένουν κλειστές.

Flipped: Ποια είναι κάποια πράγματα που σου λείπουν από την Ελλάδα;

A: Σίγουρα η θάλασσα και το ελεύθερο κάμπινγκ στα νησιά, που είναι κάτι που δεν μπόρεσα να κάνω από τη στιγμή που ήρθα εδώ λόγω δουλειάς. Τα μεζεδοπωλεία και τα τσίπουρα, καθώς και το να βγω, καλοκαίρι, μία οποιαδήποτε μέρα της βδομάδας και να μπορώ να πάω σε ένα ωραίο μπαράκι

για ποτό και να κάτσω έξω ακόμα κι αν είναι αργά το βράδυ.

Flipped: Πράγματα που δεν σου λείπουν;

A: Αυτό που σίγουρα δεν μου λείπει καθόλου είναι το κρύο μέσα στο σπίτι και ο χειμώνας στην Αθήνα. Ποτέ δεν μου άρεσε, γενικά είμαι του καλοκαιριού και της άνοιξης αλλά ο χειμώνας στη Γερμανία είναι μακράν καλύτερος και το σπίτι πάντα ζεστό. Επίσης κάτι άλλο που δεν μου λείπει καθόλου είναι το να κάνω project και να μην πληρώνομαι. Ναι μεν υπάρχουν δουλειές που τις κάνεις γιατί γουστάρεις, χωρίς να σκέφτεσαι το οικονομικό, όμως πρέπει να υπάρχει και ένα όριο.

Flipped: Πες μας μερικές ταινίες που αγαπάς και σε έχουν εμπνεύσει.

A: Είναι τόσες πολλές... The Dreamers, A Clockwork Orange, In The Mood For Love, 2046 και όλες του Tarantino.

Flipped: Αγαπημένη φράση ή mantra;

A: Ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να ζει ελεύθερος. Επειδή μόλις τον ρίξεις στον

κόσμο, είναι υπεύθυνος για όλα όσα κάνει.
Εξαρτάται από τον ίδιο το να δώσει νόημα
[στη ζωή].
Του Sartre .

**Flipped: Ποιο είναι το μεγαλύτερο
ελάττωμά σου;**

A: Μμμ...η ανυπομονησία.

**Flipped: Έχεις συμβουλές να δώσεις
προς μελλοντικούς συναδέλφους;**

A: Κατ' αρχάς ένα από τα καλύτερα
πράγματα που έχει να κάνει οποιοσδήποτε
θέλει να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο
είναι να βλέπει συνέχεια ταινίες. Όσον
αφορά σπουδές, αν υπάρχει η οικονομική
δυνατότητα εννοείται ότι είναι προτιμότερο
το εξωτερικό - όχι απαραίτητα η Αμερική -
κυρίως λόγω των υποδομών.

“ Έχουμε λίγο ξεχάσει τι θα πει
να είναι κανείς άνθρωπος...

Το γεγονός πως οι τωρινές
κυβερνήσεις αφήνουν ανθρώπους
να πνίγονται στην θάλασσα και
αντιλαμβάνονται τις ανθρώπινες
ζωές ως νούμερα, το θεωρώ
μεγάλο ξεπεσμό. “

Video art της Άλκηστης για
την παράσταση 'Ψύχωση!' σε
σκηνοθεσία Τάσου Σαγρή.

Στην Ελλάδα δεν θεωρώ ότι έχουμε, ακόμα, κάποια σοβαρή σχολή κινηματογράφου, ελπίζω να συμβεί αυτό στο σχετικά άμεσο μέλλον. Και όσον αφορά το μοντάζ, πέρα από τα τεχνικά ζητήματα, που ναι είναι σημαντικά - βέβαια ανάλογα σε ποιο τομέα ακριβώς δραστηριοποιείσαι - όταν μιλάμε για κινηματογράφο ο μοντέρ πάνω από όλα πρέπει να ξέρει να αφηγηθεί μια ιστορία. Γιατί ουσιαστικά ξανασκηνοθετείται η ταινία στο μοντάζ. Και ένα πολύ καλό βιβλίο πάνω στο μοντάζ που νομίζω επιβάλλεται να το διαβάσει κανείς είναι το On Film Editing του Edward Dmytryk.

Πάνω: Από το ντοκιμαντέρ 'Unterwegs/On The Way', ένα προσωπικό project το οποίο η Άλκηστις σκηνοθέτησε, γύρισε και επιμελήθηκε μόνη της

Δεξιά σελίδα: Από τη συλλογή 'Reflections'. Η Άλκηστις έχει αποκτήσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο πώς αποτυπώνονται πρόσωπα μέσα από τις αντανακλάσεις τους.

Η Άλκηστις είναι ακόμα μια νέα γεμάτη όνειρα και φιλοδοξίες, που προσπαθεί για το καλύτερο μέσα από σκληρή δουλειά και αφοσίωση. Η αγάπη για την τέχνη της και ο θετικός τρόπος αντιμετώπισης των πραγμάτων βοηθούν επίσης.

Όταν την ρωτήσαμε για τα μελλοντικά της σχέδια, μας είπε πως θα ήθελε να καλύψει την προσφυγική κρίση που συμβαίνει τώρα.

“Σκέφτομαι να πάω στη Μυτιλήνη για ντοκιμαντέρ”, μας λέει..

“Ουσιαστικά ένα θέμα που γυροφέρνει στο μυαλό μου το τελευταίο διάστημα με όλα αυτά που γίνονται είναι ότι έχουμε λίγο ξεχάσει τι θα πει να είναι κανείς άνθρωπος... Δηλαδή το γεγονός ότι ο δυτικός κόσμος είναι στημένος έτσι ώστε παρά τις υποδομές, παρά τα τεχνολογικά επιτεύγματα οι τωρινές κυβερνήσεις αφήνουν ανθρώπους να πνίγονται στη θάλασσα και αντιλαμβάνονται τις ανθρώπινες ζωές ως νούμερα το θεωρώ μεγάλο ξεπεσμό.”

Μπορείτε να δείτε πολλές από τις δουλειές της Άλκηστις στη σελίδα της στο vimeo: <https://vimeo.com/alkistiskafetzi>

Το trailer για το ντοκιμαντέρ της Άλκηστις, *Unterwegs/On The Way* μπορείτε να το παρακολουθήσετε εδώ: <https://vimeo.com/158823039>

Λέξεις που ξεπηδούν απ' την σελίδα

[Απόδοση στα ελληνικά: Κριστιάνα Λάλου]

“Ο Απρίλης σαν να γεμίζει τα πάντα με το πνεύμα της νιότης.”

Σαίξπηρ Σοννέτο XCVIII

“Τι παράξενο πράμα! Το να είσαι ζωντανός κατώ από άνθη κερασιάς.”

Κομπαγιάσι Ίσσα, Ποιήματα

“Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια αλλά δεν μπορείς να σταματήσεις την Άνοιξη.”

Πάμπλο Νερούδα

“Την Άνοιξη, στο τέλος της μέρας, πρέπει να μυρίζεις χώμα.”

Μάργκαρετ Άτγουντ

“Αντίστροφη νοσταλγία, η ανάγκη για μια ακόμα ξένη γη, έγινε ιδιαιτέρως έντονη την Άνοιξη.”

Βλαντιμίρ Ναμπόκοβ, Μαίρη

“Ανοιξιάτικος πυρετός. Έτσι το λένε. Και όταν το έχεις, θέλεις...α! Δεν ξέρεις τί ακριβώς είναι αυτό που θέλεις, μα το θες τόσο που κάνει την καρδιά σου να πονά!”

Μαρκ Τουέν

“Παρά το δελτίο καιρού, ζήσε σαγ σε Άνοιξη.”

Λίλλυ Πούλιτζερ

Τέλεια Εικόνα

Κείμενο: Έμιλυ Καποθανάση

Κάθε πρωί, έχουμε την επιλογή του να περπατήσουμε ένα μονοπάτι διαφορετικό απ'το χθεσινό. Τι θέλω να πω; Πως το βράδυ, πριν κοιμηθούμε, ασυναίσθητα σκεφτόμαστε την μικρή ιστορία που φτιάξαμε κατά τη διάρκεια της ημέρας, τακτοποιούμε τα σωστά και τα λάθη, γεμίζουμε το σακί με τις ενοχές, ωστόσο φτιάχνουμε και το πλάνο της επομένης, αποφασισμένοι να γίνουμε μια καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας.

Μολαταύτα, όσο καλά κι αν προϊδεάσουμε τον εαυτό μας για όσα θ'ακολουθήσουν, πάντα καταλήγουμε στην μέθοδο του αυτοσχεδιασμού.

Μια μέθοδο εξαιρετικά χρήσιμη, που έχει στόχο να σκάψει και να φέρει στο φως τον αυθεντικό μας εαυτό, ο οποίος βέβαια, με τις ατέλειές του, μας οδηγεί, θέλοντας και μη, σε παγίδες.

Στην εποχή μας, η μεγαλύτερη από τις παγίδες αυτές, είναι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ικανά εργαλεία, που όμως χρησιμοποιούμε τόσο μα τόσο λανθασμένα. Σκοπός τους, θεωρείται η πλούσια επικοινωνία μας με το εξωτερικό περιβάλλον, η πιο πιστή έκφραση του προφίλ μας, ώστε η επαφή μας με τον κόσμο να είναι όσο το δυνατόν πιο άμεση. Αυτή όμως η υπερέκθεση, μας αφήνει αχύλακτους, στη μέση ενός χειμάρρου πληροφοριών και υπερβολικής επικοινωνίας, τα οποία εν τέλει καταλήγουν σε ένα είδος 'ψυχαναγκασμού'.

Φιλτράρουμε πλέον, την παραμικρή μας σκέψη και επιθυμία, σύμφωνα με το αν το είδωλό της θα φανεί αρκούντως θελκτικό στους άλλους. Χάνουμε τις στιγμές μες απ' τα χέρια μας, καθώς πασχίζουμε να κρύψουμε τις ατέλειες που μας φόρτωσε η φύση. Πιέζουμε τον εαυτό μας όσο χρειάζεται, ώστε να πετύχει την τέλεια εικόνα. Μια εικόνα γεμάτη αρετές και προτερήματα. Μια εικόνα με αυτοπεποίθηση, δυναμισμό, ικανότητα, ισορροπία, επιτυχία, ευτυχία, πληρότητα, αξιοζήλευτη προσωπική και κοινωνική ζωή. Αξίζει πράγματι αυτή η φοβερή μανία αυτοπροώθησης; Μήπως φοβόμαστε τόσο πολύ την ατελή, ανθρώπινη υπόστασή μας, όλο λάθη και μειονεκτήματα; Είναι ένας απελπισμένος ανταγωνισμός προς τα άλλα ανθρώπινα πλάσματα ή προς τον ίδιο μας τον εαυτό; Ίσως πρόκειται για μια βαθιά ανάγκη, να τον ξεπεράσουμε, να αποδειχθούμε ικανότεροι από την αληθινή μας φύση.

Κινδυνεύουμε, λοιπόν, να χάσουμε πολύτιμο χρόνο από τη ζωή μας, στην προσπάθεια να φτιάξουμε το τελειότερο άλμπουμ με αναμνήσεις που ωστόσο, δεν θα ξεφυλλίσει ποτέ κανείς. Κι αυτό, γιατί θα έχουμε χτίσει πλαστές αναμνήσεις και όχι πραγματικές.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επηρεάζουν διαπεραστικά την σημερινή ζωή, τόσο που δεν αντιλαμβανόμαστε καν την επιρροή που μας ασκείται. Η έλλειψη προσωπικού χρόνου και χώρου οδηγεί στο να μην βιώνουμε ουσιαστικά τη ζωή μας. Να την παρουσιάζουμε στις αδιάκριτες κι όχι

πάντοτε -σχεδόν ποτέ- καλοπροαίρετες προθέσεις του κόσμου, με αποτέλεσμα να χάνουμε την προσωπική μας ισορροπία.

Δεν θέλω όμως να καταδικάσω τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Μόνο την αλόγιστη χρήση τους, που κοντεύει να μας κλέψει την εμπειρία της ίδιας μας της ζωής. Είμαστε δικαιολογημένοι, όταν μέσα στο χάος της εικόνας και της υπερπληροφόρησης μπερδευόμαστε, αφηνόμαστε στην σύγκριση με τους άλλους και τότε πέφτουμε με τα μούτρα στην επιδιόρθωση. Κάνουμε ένα επιφανειακό μπάλωμα της ανασφάλειας, της αδυναμίας και των λαθών μας. Ξεχνάμε όμως πως αυτά ολοκληρώνουν την σύνθεση του εαυτού μας, ο οποίος δεν αξίζει την απόρριψη από εμάς τους ίδιους.

Ας αφεθούμε στην πλήρη αποδοχή του εαυτού μας, παίρνοντας στα χέρια μας όλα τα υλικά που μας προσφέρει η εποχή, ούτως ώστε να τον ενδυναμώσουμε και να τον μοιραζόμαστε αληθινό και ολόκληρο με τον γύρω κόσμο. Ας αναλογιστούμε, τι έχει στ' αλήθεια σημασία; Οι πραγματικές μας στιγμές ή τα ωραιοποιημένα είδωλά τους; Πιστεύω πως ακόμη κι αν δεν το πούμε φωναχτά, ξέρουμε όλοι ποια είναι η απάντηση. Προλαβαίνουμε έως αύριο να έχουμε φτιάξει ένα πλάνο αυθεντικό και να το ακολουθήσουμε, με όλα του τα ψεγάδια.

“ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΩ ΤΑ ΜΕΣΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ.

ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΑΛΟΓΙΣΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟΥΣ,

ΠΟΥ ΚΟΝΤΕΥΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΚΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ “

Tunes In

Κείμενο: Άνη Ορφανίδου

Wild Nothing - Life of Pause

Όταν κυκλοφόρησαν τα πρώτα βίντεο, τα social media πήραν φωτιά. Πολλοί αναφέρθηκαν στην πολυαναμενόμενη επιστροφή του κ. Jack Tatum - όπως είναι και το πραγματικό του όνομα - και κυρίως στο ότι πρόκειται για έναν από τους δίσκους της χρονιάς. Να λοιπόν που οι φήμες επιβεβαιώθηκαν. Το Life of Pause είναι η τρίτη κατά σειρά ολοκληρωμένη δουλειά του ως Wild Nothing και σίγουρα η πιο ώριμη μουσικά. Αυτό φαίνεται στην αυτοπεποίθηση που αποπνέεται από το έκαστο κομμάτι, καταφέροντας να σταθεί μόνο του μακριά από αδυναμίες και πιθανές διαφορές. Φωτεινές μελωδίες γεμάτες συναισθήματα και γνώριμα ηχητικά μονοπάτια που ο κ. Tatum επιλέγει να ενισχύει με ακόμα πιο έντονες κιθάρες, ίσως σε κάποια ψυχεδελικά όρια, χωρίς να ξεφεύγει από το ύφος του - και γιατί να το κάνει άλλωστε; Ένα άλμπουμ που θα συνοδέψει πολύ όμορφα τα ανοιξιάτικα απογεύματα.

Άκου: Life of Pause, Japanese Alice, Adore

The 1975 - I Like It When You Sleep, for You Are So Beautiful Yet So Unaware of It

Όταν πρωτοβγήκαν οι 1975 όλοι είπαν ότι γίνεται χαμός για τίποτα. Ακόμα μια πάντα με indie rock τραγούδια και τα απαραίτητα στοιχεία μετεφηβικού κωλοπαιδισμού - το αγόρι που δηλώνει ότι θα σε πληγώσει και παρόλα αυτά εσύ εξακολουθείς να είσαι ερωτευμένη μαζί του. Εν έτει 2016, οι 1975 - έχοντας προσπαθήσει έντονα να κερδίσουν το κοινό - κυκλοφορούν το δεύτερο άλμπουμ, αρκετά πιο συνειδητοποιημένοι απέναντι στο ύφος τους. Πειραματίζονται με περισσότερα ποπ στοιχεία, γίνονται πιο ηλεκτρικοί και αποκτούν αυτοπεποίθηση απέναντι στο υλικό τους. Ο Healy έχει μεγαλώσει και αυτό είναι φανερό τόσο στην ερμηνεία όσο και στη σκηνική του παρουσία. Η στροφή σε πιο mainstream δεν είναι απαραίτητα κακή, αν αυτό σημαίνει ότι τα κομμάτια θα ακούγονται για πολύ καιρό ακόμα.

Άκου: UGH!, The Sound, Paris, Somebody Else, If I Believe You

Suede - Night Thoughts

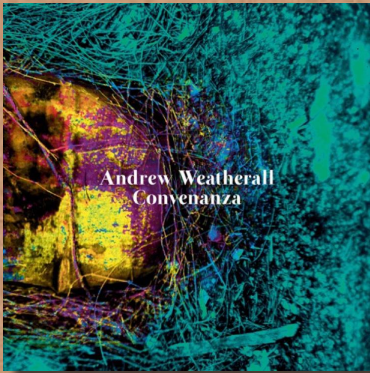
Τα Britpop χρόνια της μουσικής πέρασαν ανεπιστρεπτί, το ίδιο και οι κόντρες, τα baggy παντελόνια και τα ιδιαίτερα χτενίσματα. Παρόλα αυτά οι πρωταγωνιστές αυτής της περιόδου αρνούνται πεισματικά να το βάλουν κάτω και δεν αρκούνται σε reunion αλλά και σε κυκλοφορία νέου υλικού. Σε αυτήν την κατηγορία ανήκουν και οι Suede. Μπορεί η μουσική να ακούγεται το ίδιο καλό συγκριτικά με 20 χρόνια πριν; Και όμως. Καταφέρνουν με μία ώθηση προς τα πίσω να κάνουν ένα βήμα μπροστά.

Η παραγωγή του Ed Buller σε συνδυασμό με τους στίχους και τις μελωδίες του Anderson δημιουργούν ένα αρκετά ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Κομμάτια που μιλούν για νεανικά όνειρα, το άγχος της ενηλικίωσης και της μεταγενέστερης καθημερινότητας ενώ τονίζονται από τη δραματικότητα των φωνητικών που

ποτέ δεν φαίνεται να λείπει. Οι Suede βρίσκονται σε μεγάλη φόρμα και ο εν λόγω δίσκος το αποδεικνύει με το παραπάνω..

Άκου: I Can't Give Her What She Wants, No Tomorrow, Learning to Be

Andrew Weatherall – Convenanza

Ο νονός του ηλεκτρονικού ήχου ξαναχτυπά. Παραγωγός που έχει βρεθεί σε πλήθος συνεργασιών, από τους Primal Scream μέχρι τους New Order και τους My Bloody Valentine , και δε διστάζει να πειραματιστεί. Από την άλλη πλευρά, οι προσωπικές δουλειές του είναι μετρημένες και κάθε μια αποτελεί κάτι το διαφορετικό. Το Convenanza είναι μια προσωπική ανασκόπηση, ένα μικρό πάρτι που δε θέλει να τελειώσει. Χαρακτηρίζεται από έναν ελαφρύ τόνο, με τα φωνητικά του ίδιου του Weatherall να γκρουβάρουν ανέμελα σε ένα ευφάνταστο ποπ ύφος. Η νοσταλγία είναι διάχυτη αλλά δεν καλύπτει το δίσκο, ο οποίος αν και πατάει στο παρελθόν φροντίζει να κάνει ακόμα ένα βήμα στο σήμερα. Και θεωρώ πως αν κάποιος μπορεί να αντιληφθεί το σύγχρονο μουσικό παλμό, αυτός είναι σίγουρα ο Andrew Weatherall.

Άκου: The Confident Man, Frankfurt Advice, Kicking The River, Thirteenth Night

DIIV - Is The Is Are

Δεν είναι κακό. Καθόλου κακό. Το αντίθετο θα έλεγε κανείς. Μετά το 'μπαμ' που έκαναν με το ντεμπούτο άλμπουμ τους Oshin ξαναβάζοντας το post punk ήχο μέσα στο παιχνίδι, η συνέχεια ήταν απρόβλεπτη - ή θα ήταν κάτι πολύ καλό ή κάτι άγευστο.

Τέσσερα χρόνια μετά, οι DIIV επανέρχονται στα πράγματα, πάλι κάτω από τη στέγη της Captured Tracks.

Το Is The Is Are είναι η απαραίτητη συνέχεια μιας ταραχώδους περιόδου - που συμπεριλαμβάνει ουσίες και ανάρμοστες συμπεριφορές - με έναν πολύ ενδιαφέρον τρόπο. Ο ήχος ισορροπεί ανάμεσα στις θορυβώδεις κιθάρες και σε πιο μελωδικά στοιχεία ενώ δείχνει μια πιο δυναμική πλευρά της μπάντας χωρίς να απομακρύνεται από το indie pop ύφος της –αν και ο ίδιος ο Smith, που συμμετείχε και στη παραγωγή, τόνισε ότι η αλλαγή είναι μεγάλη. Η μετάβαση από το ένα άλμπουμ στο άλλο είναι δύσκολη αλλά ίσως η μετριότητα δεν τους πάει. Και καλύτερα εδώ που τα λέμε.

Άκου: Blue Boredom (Sky's Song), Incarnate Devil, Dust, Yr Not Far

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

a e r y

f o r e s t

a l e

Κοίτα προσεκτικά στις δροσοσταλίδες της αυγής.
Ίσως δεις νεράιδες να χορεύουν στο απαλό φως.
Χορεύουν όλη μέρα και ευλογούν τα λουλούδια με τα λεπτά τους δάχτυλα.
Αγριοβιολέτες ανθίζουν στο πέρασμα τους...ακολουθήσέ τες για να βρεις την
νεράιδα σου.

Αν έχει άνθη στα μαλλιά της, είναι η νεράιδα της Άνοιξης. Αγαπάει το μωβ χρώμα
και το φως του ήλιου που αντανακλάται στις ασημένιες της φακίδες. Αν της κλέψεις
το νεραϊδοῦφαντο της σάλι, θα είναι δέσμια σου και μπορείς να την κάνεις να σε
οδηγήσει στο βασίλειο των ξωτικών. Μα άφησε την ύστερα...γιατί είναι εύθραυστη
όσο είναι δυνατή.

Αν σε ερωτευτεί...θα αφήσει πίσω της το λουλουδένιο της στεφάνι και θα σε
ακολουθήσει από μόνη της.

“Ο κόσμος είναι γεμάτος μαγεία, που υπομονετικά περιμένει
τις αισθήσεις μας να οξυνθούν.”

Ο.Μ. Γέιτς

Ανοιξιιάτικη Πάβλοβα

Foodstyling | Φωτογραφία: Μιμικά Μιχοπούλου

Υλικά

6 μεγάλα αυγά (μόνο τα ασπράδια)

300γρ ξάχαρη

2 κτγ κορνφλάουρ

1 κτγ χυμός λεμονιού

1 βανίλια

300ml κρέμα γάλακτος

3 κτσ ζάχαρη άχνη

Χυμός από ένα λεμόνι

Εποχιακά φρούτα της επιλογής σας

πχ. Φράουλες, μούρα, ακτινίδιο, ανανάς, λίτσι
κτλ

Εκτέλεση

Προθερμαίνετε τον φούρνο στους 150 βαθμούς Κελσίου, στον αέρα.

Αλείφετε ένα ταψί ελαφρά με βούτυρο.

Φτιάχνετε έναν δίσκο από αλουμινόχαρτο με διάμετρο περίπου 15εκ.

Χτυπάτε τα ασπράδια μέχρι να γίνουν μαρέγκα

Προσθέτετε την ζάχαρη σταδιακά.

Προσθέτετε το κορνφλάουρ, το λεμόνι και την βανίλια

και χτυπάτε μέχρι να ομογενοποιηθεί το μίγμα.

Ρίχνετε το μίγμα στο δίσκο από αλουμινόχαρτο.

Ψήνετε για 1 ½ ώρα στους 100 βαθμούς Κελσίου.

Μόλις ψηθεί αφήνετε να κρυώσει μέσα στον φούρνο με την πόρτα μισάνοιχτη.

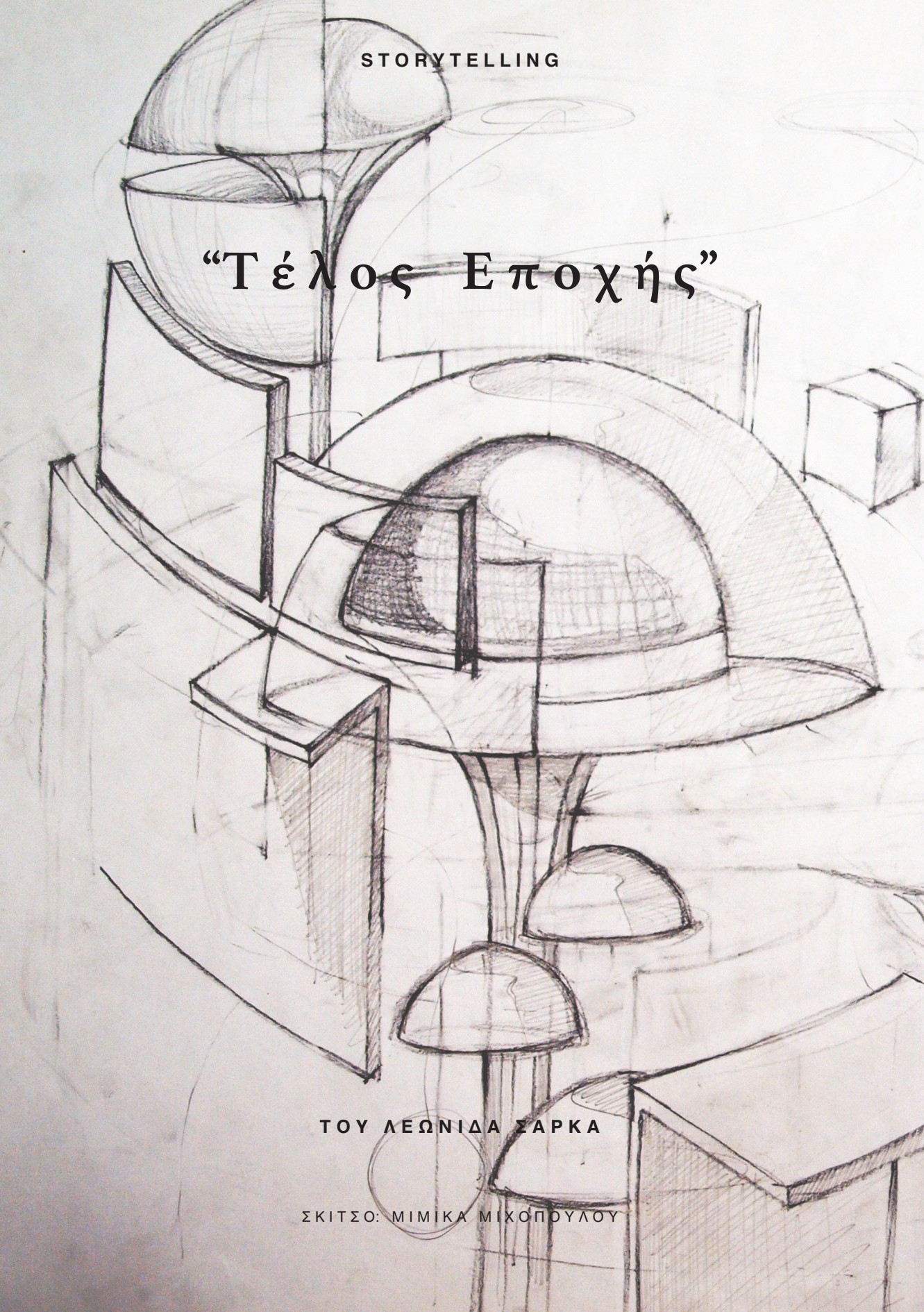
Χτυπάτε την κρέμα γάλακτος με την ζάχαρη άχνη μέχρι να γίνει σαντιγύ.

Προσθέτετε την σαντιγύ στην βάση της πάβλοβα.

Ανακατεύετε τα φρούτα σας με το χυμό λεμονιού.

Διακοσμήστε με τα φρούτα.

Απολαύστε!

STORYTELLING

“Τέλος Εποχής”

ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΣΑΡΚΑ

ΣΚΙΤΣΟ: ΜΙΜΙΚΑ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ

Βάσει μιας μελέτης που οι φοιτητές της Τεχνολογικής Ακαδημίας στο Νέο Τόκυο είχαν πραγματοποιήσει, πρωταίτιοι της καταστροφής του πλανήτη Γη ήταν η Κάθριν Χέιμνταλ, ο Αρούν Γκοσουάμι, ο ΑΠΕΜ-3 και η Τσεν Νταν. Η μελέτη είχε ακολουθήσει τα βήματα όλων των φιλοσόφων της αιτιότητας. Μομφές, επίσης, εκτοξεύονταν προς τις εμμονές και τις ιδέες των προαναφερθέντων προσώπων. Το πόρισμα είχε δεχθεί σφοδρή κριτική – μέχρι και σήμερα αμφισβητείται – αν και η προσέγγιση του της αλήθειας δύσκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί πλήρως λανθασμένη.

Έχοντας αφιερώσει τριάντα και έξι χρόνια στην εργασία της, καθώς και στην προάσπιση των γυναικείων δικαιωμάτων, η Κάθριν Χέιμνταλ αποφάσισε, μια νύχτα του 2018, να πάει επιτέλους με τον Γκάρι στον μήνα του μέλιτος, αυτόν ακριβώς που του είχε υποσχεθεί την μέρα του γάμου τους, τρεισίμιση δεκαετίες νωρίτερα.

Κύριος λόγος ήταν η ανία στην ζωή της. Παιδιά δεν υπήρχαν. Το πόστο της στην κλινική, παρ'ότι ισχυρό, είχε πλέον πλημμυρίσει από έγγραφα τα οποία έπρεπε να αναγνωστούν και υπογραφές, εκατοντάδες υπογραφές.

Έφταιγαν και τα στοιχεία που ο Γκάρι της είχε δείξει από την υπηρεσία στην οποία δούλευε. Σύμφωνα με αυτά, ο πολιτισμός ολοένα έσπρωχνε προς τα πίσω τα τροπικά δάση του Αμαζονίου. Η συρρίκνωσή τους, παρά τις προσπάθειες των κρατών, ήταν τέτοιου βαθμού που ήδη κάποιοι απαισιόδοξοι στοιχημάτιζαν για την ημερομηνία οριστικής εξαφάνισής τους. Και στη λίστα που η Κάθριν είχε φτιάξει, με τίτλο “Έφικτοί στόχοι πριν το τέλος της ζωής μου”, η μοναδική γραμμή που δεν είχε διαγραφεί

περιελάμβανε τις λέξεις “τροπικό δάσος” και “περιπέτεια”.

Έτσι, το ζευγάρι πήρε μια άδεια δύο εβδομάδων και ταξίδεψε στο Μανάους της Βραζιλίας, κοντά στο μέρος όπου η Κάθριν έμελλε να ανακαλύψει το μυστικό της αθανασίας.

Αναμφίβολα, το μετέπειτα εκδοθέν βιβλίο της εμπεριείχε πολλές υπερβολές και αρκετές δόσεις λυρισμού ώστε οι δέκα αυτές ημέρες να θυμίζουν χολιγουντιανές παραγωγές. Η αλήθεια είναι σαφώς λιγότερο εντυπωσιακή. Η διαμονή τους στην νότιο Αμερική και οι επισκέψεις τους σε μια αλυσίδα οικισμών ιθαγενών σε τίποτα δεν διέφεραν από χιλιάδες άλλες που είχαν προηγηθεί από κύματα ανώνυμων τουριστών. Ως και η παρατήρηση η οποία άλλαξε την μοίρα του κόσμου δεν συνέβη όπως το βιβλίο έλεγε, σε μια στιγμή επιφοίτησης, καταμεσής μιας ισχυρότατης νεροποντής, μα έναν χρόνο αργότερα. Εντός ενός ιατρικού πειραματικού εργαστηρίου.

Η αρχή έγινε με ένα κρούσμα πνευμονίας. Είχε πλήξει μια αιωνόβια γριά, κάτοικο του χωριού στο οποίο το ανδρόγυνο τύχαινε εκείνη την ημέρα να επισκέφτεται. Είχε ζητηθεί η συμβολή της Κάθριν κι εκείνη είχε σε ελάχιστα δευτερόλεπτα διαπιστώσει πως η ηλικιωμένη γυναίκα βρισκόταν πολύ κοντά στις πύλες του θανάτου. Οποιοδήποτε κοκτέιλ αντιβιοτικών δεν θα μπορούσε να κάνει το παραμικρό, ακόμα και εύκαιρο να ήταν.

Όταν όμως η πνευμονία έχασε την μάχη, η Κάθριν απαίτησε, βίαια, να μάθει τον λόγο. Επέστρεψε στο Σιάτλ με ένα ανορθόδοξο μίγμα φυτικών και ζωικών ουσιών που διέθετε αδικαιολόγητες θεραπευτικές δυνατότητες,

και αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει τα πλεονεκτήματα που απολάμβανε ως διευθύντρια της μικροβιολογικής κλινικής, προκειμένου να ρίξει φως στο πώς και στο γιατί.

Τριακόσιες μέρες ξόδεψε. Την τριακοσιοστή πρώτη είχε πετύχει να εντοπίσει και απομονώσει την τοξίνη ενός δηλητηριώδους βατράχου. Από μόνη της δεν έκανε τίποτα – μπροστά στο γιγαντιαίο όφελος, η Κάθριν ήταν πεπεισμένη πως εξανθήματα και διάρροια μπορούσαν να συγκαταλεχθούν στην κατηγορία “τίποτα” – σε υψηλή θερμοκρασία ωστόσο, και σε στενή συνεργασία με την κοινότατη γρίπη τύπου Β, το αποτέλεσμα ήταν θαυματουργό. Ανανέωνε την δομή των κυττάρων, ειδικά των μυοκαρδιακών. Μακροζωία. Παρ’ότι ο θάνατος δεν ηττάτο, ωθούτο σε μια ασφαλή απόσταση. Αν η χορηγία της φόρμουλας μάλιστα ξεκινούσε από εφηβική ηλικία με μηνιαία συχνότητα, η Κάθριν εκτιμούσε ένα προσδόκιμο ζωής ανώτερο των τριών αιώνων.

Ποτέ δεν έπαψε να συλλογίζεται την ειρωνεία της όλης κατάστασης. Το μυστικό που μια δαμασμένη από την επιστήμη ασθένεια έκρυβε. Φάνταζε στο μυαλό της σαν μια φάρσα του Θεού - ανέκαθεν θεωρούσε τον εαυτό της ελαφρά θρησκευόμενο άτομο. Δεν σταμάτησε να το συλλογίζεται ακόμα και όταν κατέκτησε τον κόσμο γνωστοποιώντας την ανακάλυψή της. Ακόμα και λίγο πριν αφήσει την τελευταία της πνοή, το 2147.

Όσο η κοινωνία κατέρρεε γύρω από τον νεαρό Αρούν, εκείνος, προστατευμένος από τα άτρωτα, θεωρητικά, τείχη του καπιταλισμού και της αριστοκρατίας, ξόδευε τον χρόνο του διαβάζοντας Βερν, Ασίμωφ και

Κλαρκ. Αυτό, πρέπει να καταλάβετε, συνέβη αφού είχε εισέλθει στα χρόνια της εφηβείας του.

Ο υπερπληθυσμός, η φυσική συνέπεια της Αγωγής Χείμνταλ, είχε ωθήσει την ανθρωπότητα στο χείλος του γκρεμού. Πρώτα ήταν οι θρησκευτικές συρράξεις, προκληθείσες από την φανατική πεποίθηση των εκκλησιαστικών ηγετών πως η Αγωγή διαστρεβλώνει το έργο του Θεού. Αυτό που ακολούθησε είκοσι έτη μετά τις ξεπέρασε σε σφοδρότητα.

Η εξάντληση των αποθεμάτων σοκολάτας δεν ήταν παρά το προοίμιο. Η παραγωγή ολοένα και περισσότερων τροφίμων αποτύγχανε να καλύψει τα αυξανόμενα ποσοστά κατανάλωσης. Πρώτοι μαζικοί θάνατοι από αστία, μεγάλες περίοδοι διακοπής ρεύματος, προσφυγικά κύματα, εμφύλιες αιματοχυσίες, εθνοκαθάρσεις αναγκαιότητας. Το πρόβλημα που μαστίζε την Κίνα την δεκαετία του '70 παιζόταν σε διεθνή κλίμακα.

Αναφορικά με την ενηλικίωση ενός ατόμου, η συγκεκριμένη εποχή δεν είχε να προσφέρει πάρα πολλά. Τουλάχιστον, ο Αρούν βρήκε τον εαυτό του προστατευμένο από τα δεινά των κατώτερων κοινωνικών τάξεων λόγω του πλούτου που η οικογένεια Γκοσουάμι είχε επί τόσες δεκαετίες συσσωρεύσει. Η εν λόγω ασπίδα γύρω του τον βοήθησε στο να αφοσιωθεί στις σπουδές του με τρόπο καθολικό. Η ανταμοιβή των κόπων ήρθε όταν βρέθηκε στο κατώφλι της NASA, σε μια περίοδο που όλες οι ενέργειες και άпасες οι προσπάθειες του Ανθρώπου είχαν ως επίκεντρο την διάσωσή του. Έως και η Διαστημική Υπηρεσία των Η.Π.Α. είχε σκύψει προς τα κάτω το κεφάλι, ψάχνοντας νέες μεθόδους καλλιέργειας, εφευρίσκοντας φθηνά

υποκατάστατα σίτισης. Συνεπώς, ο ιδεαλισμός που ήθελε τους ανθρώπους να ταξιδεύουν στα άστρα αποτελούσε μια ρομαντική ιδέα περασμένων καιρών, παράταιρη και ανεδαφική.

Βέβαια, ο οξυδερκής επιστήμονας από την Καλκούτα θεωρούσε τους πάντες κοντόφθαλμους. Τον ίδιο, πέρα για πέρα σωστό. Εύκολα αυτό φαινόταν αν κάποιος διάβαζε τα άρθρα του. Πίστευε πως ο πλανήτης Γη ήταν πλέον πολύ κουρασμένος. Μέχρι και οι θεοί θα είχαν καταβληθεί από έξι χιλιετίες ανθρώπινης υπερβολής και εκμετάλλευσης. Θεωρούσε αυτονόητο πως την σωτηρία θα την έφερνε η εξάπλωση στο ηλιακό σύστημα και πέρα από αυτό. Τα εμπόδια, όχι κατά σειρά προτεραιότητας, συνοψίζονταν στους χλευασμούς των συναδέλφων του, στις κολοσσιαίες αποστάσεις του διαστήματος - χρονικές αλλά και γεωγραφικές - στην αδυναμία του κόσμου να κατανοήσει το όραμά του.

Πέφτοντας επανειλημμένα με φόρα πάνω στα πολλά αναχώματα που ορθώθηκαν μπροστά του, παραιτήθηκε. Αποσύρθηκε σε ένα απομονωμένο μέγαρο στο Κεμπέκ, αφήνοντας πίσω του τον κόσμο να φλέγεται.

Κατά την διάρκεια των δύο επόμενων δεκαετιών, υπήρχαν στιγμές που τα μίντια, κουρασμένα από την πείσμονα παρουσία μακελειών, τον θυμούνταν. Με άρθρα ή συνεντεύξεις τον ξαναέφερναν στο προσκήνιο. Χτιζόταν σιγά σιγά η εικόνα ενός παράφρονα ερημίτη, ενός εκκεντρικού που ξέχναγε για μέρες να κοιμηθεί ή να φάει, που άκουγε αποκλειστικά Στράους, που μοναδική του παρέα ήταν μια μικρή αγέλη από ρομπότ. Κατά γενική ομολογία, το τίμημα για τα μεταπτυχιακά στην αστροφυσική,

στην ρομποτική και στην θεωρία των κβάντων τα οποία κατείχε, ήταν η παράνοια.

Το πτώμα του βρέθηκε στις δύο Νοεμβρίου του 2072, όταν ένα από τα ρομπότ ειδοποίησε το αστυνομικό τμήμα. Είχε αποχωρήσει από τον κόσμο λίγες μέρες νωρίτερα, μα τα ανδροειδή είχαν προγραμματιστεί να ολοκληρώσουν μια πληθώρα τελικών υποχρεώσεων πριν κοινοποιήσουν τον θάνατο του.

Στην μισοτελειωμένη του διαθήκη εξηγούσε πως είχε διαλέξει την αυτοκτονία πριν προλάβει το Αλτσχάιμερ να τον κυριεύσει ολοκληρωτικά. Η μεγάλη του παρηγοριά, συνέχιζε, ήταν πως είχε καταφέρει να σπάσει το φράγμα της ταχύτητας του φωτός - η συμβολή των δικής του επινώησης λειτουργικών συστημάτων πρωτοβουλίας των ανδροειδών ήταν αδιαμφισβήτη και ανεκτίμητη - και πως η μεθοδολογία είχε εναποτεθεί στην μνήμη ενός από τα ρομπότ.

Η εν λόγω μονάδα είχε το όνομα ΑΠΕΜ-3. Το Α περιέγραφε την ικανότητα ανεξάρτητης νόησης και αυτοεξέλιξης που οι μηχανές του Αρούν διέθεταν, το Π ενδείκνυε τον ποζιτρονικό τους εγκέφαλο, ενώ τα επόμενα γράμματα είχαν να κάνουν με τα πρωτόκολλα λειτουργίας τους. Όσο για το 3, ήταν ένας περιττός αριθμός, απλά ενδεικτικός παλαιότητας. Μπροστά σε μια ολόκληρη γενιά επιστημόνων, δύο μέρες μετά την κηδεία, ο κατασκευασμένος από ατσάλι ΑΠΕΜ, βάλθηκε να εξηγήσει με ποιον τρόπο το διαπλανητικό ταξίδι βρισκόταν πια σε απόσταση αναπνοής

από τον άνθρωπο.

Ένας Μεσοποτάμιος μονάρχης ο οποίος θα εξηγούσε στους σκλάβους υπηκόους του τον λόγο για τον οποίον οι θεοί τον επιφόρτισαν με την αρετή της αδιαπραγμάτευτης εξουσίας, περισσότερη κατανόηση θα προκαλούσε. Το πρόβλημα της ακεραιότητας της ύλης μπορούσε, κατά τα λεγόμενα του ΑΠΕΜ, να παρακαμφθεί εάν κάποιος πατούσε γερά πάνω στην θεωρία της σχετικότητας. Απαιτείτο μονάχα μια πολύ συγκεκριμένη επιτάχυνση – η ώθηση Κρουζ μπορούσε να την εξασφαλίσει – καθώς και ένα απειροελάχιστο χρονικό διάστημα μέσα στο οποίο ο ανθρώπινος οργανισμός θα έπαυε να λειτουργεί.

Ούτε ένας εκ των παρευρισκομένων δεν μπόρεσε να καταλάβει τους αλγόριθμους και τα σχεδιαγράμματα της θεωρίας του Αρούν, οι οποίοι στηρίζονταν, εν μέρει, στις αλχημείες του Αϊνστάιν και της παραμελημένης αστροφυσικού ΜακΓκίλις.

Με το που ο ΑΠΕΜ εντόπισε στις εκφράσεις των ακροατών του την αδυναμία κατανόησης, μερικοί διακόπτες στο εσωτερικό του ενεργοποιήθηκαν. Ως συνέπεια αυτού, η ηχογραφημένη φωνή του Αρούν ξεχύθηκε μέσα από το ρομπότ. Βραχνή, άτονη. Μέσα από τον τάφο, ο Ινδός ερημίτης ανέλαβε τον ρόλο του δασκάλου απέναντι σε όλους αυτούς που τον είχαν μειώσει. Ολοφάνερος ήταν ο σαρκασμός. Τεμάχισε σε μικρά κομμάτια την θεωρία του, εξηγώντας το καθένα τους με φανταχτερές παρομοιώσεις και τόσο απλοϊκά που θύμιζε προπαίδια.

Είπε πως ένα διαστημόπλοιο, ενώ ναι, δεν μπορεί να ξεπεράσει σε αγώνα δρόμου το φως, μπορεί να χρησιμοποιήσει τα κύματά του, ταξιδεύοντας πάνω τους. Μίλησε για την κατεύθυνση του πλοίου, όχι μονοκόμματα και ανεξάρτητα, αλλά στηριζόμενη στην ύλη γύρω του. Από ένα σημείο και μετά, είπε, η ώθηση θα εξασφαλίζεται από το κομμάτι του διαστήματος που, μετατοπιζόμενο προς τα πίσω, θα σπρώχνει το σκάφος εμπρός.

Ισχυρίστηκε ότι με κατάλληλες γεννήτριες το τελικό αποτέλεσμα θα μοιάζει με ομόχρονη μετατόπιση.

Η συγκατάνευση ήταν γενική. Εντούτοις, ενώ η θεωρία αποδείχθηκε σωστή και εύκολη, το να μετατραπεί σε πράξη ήταν κάτι ολοκληρωτικά διαφορετικό. Τελικά, ήταν ιδιωτικά τα κονδύλια τα οποία, ξεπερνώντας τα γήινα προβλήματα, ευθύνονταν για την πρώτη επανδρωμένη αποστολή σε άλλο ηλιακό σύστημα. Το Chivalry, με πλήρωμα εκατό επιστημόνων, εκτοξεύτηκε από την νότια Γαλλία το 2080. Οι μνήμες και οι γνώσεις εφτά ανδροειδών ΑΠΕΜ είχαν ενσωματωθεί στον κεντρικό του υπολογιστή. Το διαστημόπλοιο άφησε πίσω του μια ως επί το πλείστον υποσιτιζόμενη ανθρωπότητα και στόχος του ήταν να αναζητήσει, γύρω από το Άλφα του Κενταύρου, έδαφος πρόσφορο για εποίκιση.

Δύο γενιές αφού το Chivalry άνοιξε την πόρτα της εξόδου, το ανθρώπινο είδος είχε εγκαταλείψει το λίκνο του, όχι με όσο συναισθηματισμό κάποιοι ρομαντικοί ήθελαν, και είχε εξαπλωθεί στα κοντινότερα άστρα. Όλοι ανεξαιρέτως οι διαστημικοί πιονέροι – είτε ήταν φτωχοί αναζητώντες μια

καλύτερη ζωή είτε κρατικοί οπορτουνιστές – αγνόησαν τα μαθήματα της ανακάλυψης της Αμερικής.

Κάθε νέος, βιώσιμος πλανήτης εντός μιας ακτίνας δεκαπέντε ετών φωτός, καταληστεύετο. Η πανίδα και χλωρίδα έτρεφε ανηλεώς τις ανάγκες των ανθρώπων, ο ορυκτός πλούτος συντηρούσε την διαστημική βιομηχανία που ξεκινούσε από την μητρόπολη Γη, ενώ τυχόν νοήμονες μορφές ζωής ακολουθούσαν την μοίρα των Ινδιάνων.

Σε έναν άπειρο κόσμο, οι άνθρωποι βάλθηκαν να εξισώσουν την αγριότητά τους με αυτόν. Χρόνια και δεκαετίες πέρασαν κατά τις οποίες ήταν προσοδοφόρο να είναι κανείς πειρατής, λαθρέμπορος, τυχοδιώκτης.

Δίχως αμφιβολία, δεν ήταν λίγοι όσοι είχαν αναρωτηθεί για το αν ο άνθρωπος ήταν η πιο εξελιγμένη μορφή ζωής στο σύμπαν. Τα εκείνη την εποχή συγκεντρωθέντα στοιχεία αυτήν την άποψη υποστήριζαν.

Ωστόσο, το μακελειό είχε ήδη γίνει αντιληπτό και ορισμένες αποφάσεις είχαν ήδη παρθεί.

Μολονότι τα γραφειοκρατικά αρχεία εκείνης της εποχής μακράν απέχουν από το να χαρακτηριστούν έστω ικανοποιητικά, ορισμένα συμπεράσματα είναι ασφαλές να εξαχθούν για την Τσεν Νταν. Γνήσιο τέκνο της διαστημικής γενιάς, διέκοψε αμέσως τους δεσμούς της με την Γη και αφοσιώθηκε σε μια δουλειά που αγαπούσε. Ως Ανιχνεύτρια, η δουλειά

της ήταν να εξερευνεί το απέραντο διάστημα και να το χαρτογραφεί. Μετεωρίτες μεταλλευμάτων, πλανήτες με οξυγόνο, νερό, μαύρες τρύπες, τα πάντα που συναντούσε στον δρόμο της. Διορισμένη είτε από πολυεθνικές, είτε από κρατικές υπηρεσίες, είτε ενίοτε και από την δική της δίψα για περιπέτεια, ταξίδευε σε ανεξερεύνητες γωνίες του διαστήματος. Σαν τους παλιούς πιονέρους, στηριζόταν στις δικές της ικανότητες και χόρευε με το άγνωστο, ασχολία διόλου σπάνια για τον αιώνα που η ανθρωπότητα είχε βαλθεί να κατακτήσει τους γαλαξίες.

Λίγο μετά την αυγή του εικοστού δεύτερου αιώνα η ζωή της είχε αποκτήσει μια φθίνουσα κλίση. Είχε κοντέψει να χάσει την άδεια πτήσης της - χώρια την ζωή της - στην επιχείρηση στο Νέο Τόκιο. Οι ουσίες που είχε μεταφέρει μπορούσαν να κάψουν το μυαλό ενός ενήλικα με μόνο τρεις χρήσεις, συνεπώς ήξερε πως όχι μόνο παρανομούσε, μα συμμετείχε και σε κάτι κακό. Ήταν η ετοιμότητα και το πείσμα των αστυνομικών αρχών που την είχαν αιφνιδιάσει. Αυτήν και τους δύο συνεργάτες της μαζί, οι οποίοι δεν είχαν σταθεί εξίσου τυχεροί.

Έχοντας επιβιώσει από εκείνο το φιάσκο, επέστρεψε στην δουλειά που ήξερε καλύτερα από όλες.

Το αποκορύφωμα των προβλημάτων που την μάστιζαν την χτύπησε στο πρόσωπο μια μέρα του γήινου έτους 2203. Βρισκόταν 2,3 έτη φωτός μακριά από τον κοντινότερο διαστημικό σταθμό, μόνη πάνω στο μαχητικό της σκάφος ονόματι Shovel, συνεπώς ένιωθε απελπιστικά μόνη. Αν συνυπολογιστεί το γεγονός ότι ο αδερφός της βρισκόταν κλεισμένος

στην φυλακή και η κόρη της χαμένη, χρόνια τώρα, στις τρώγλες της Σαγκάης, το αίσθημα που πολιορκούσε από όλες τις μεριές την Τσεν ήταν δικαιολογημένο.

Το διαστημόπλοιο που ξεπρόβαλλε στην περίμετρο του ραντάρ έδειχνε εγκαταλελειμμένο. Καμία ζωτική ένδειξη δεν παρουσιαζόταν στο εσωτερικό του και ενώ ο δέκτης του φαινόταν να λειτουργεί κανονικά, δεν υπήρξε καμία απόκριση στις αποστολές που η Τσεν έστειλε.

Από πιο κοντά, το σχήμα του σκάφους ήταν κάτι που η Τσεν δεν είχε ξαναδεί. Διπλάσιο του Shovel, κυρτό και συμπαγές, με τέσσερις προωθητήρες αντί για τους καθιερωμένους δύο. Θεωρούσε τον εαυτό της ειδήμονα στους διάφορους τύπους διαστημόπλοιων που η ανθρωπότητα είχε παράγει, το συγκεκριμένο όμως ήταν έτοιμη να ορκιστεί πως για πρώτη φορά το έβλεπε.

Δύο ώρες περιστρεφόταν γύρω του, περιεργαζόμενη τα μεταλλικά του τοιχώματα και παίζοντας με την ιδέα να αναφέρει στις αρχές το εύρημά της. Ανέπαφο δεν ήταν σε καμιά περίπτωση. Ρωγμές, βαθουλώματα και γρατζουνιές έδειχναν ότι είχε συναντήσει κάτι επικίνδυνο, το οποίο εξαφάνισε το πλήρωμα – ή το ανάγκασε να το εγκαταλείψει – και το μετάλλαξε σε ένα άδαιο κουφάρι.

Στο τέλος, αφού βεβαιώθηκε πως διάβαζε σωστά τις ενδείξεις στην κονσόλα της, η Τσεν Νταν νικήθηκε από την περιέργειά της. Φέρνοντας το

δικό της Shovel' κοντά στο φαινομενικά άδειο σκάφος, επιβιβάστηκε σε αυτό.

Έτσι απλά, η Τσεν Νταν επιλέχθηκε για έναν ανώτερο σκοπό. Το ότι ήταν αυτή και όχι κάποιος άλλος έχει να κάνει καθαρά και μόνο με κριτήρια τύχης. Η Ανιχνεύτρια ήταν τόσο σημαντική όσο το άτομο που ξεκινά μια πυρηνική αντίδραση.

Σε ένα μέρος σαν το σύμπαν, απεριόριστων διαστάσεων και ηλικίας χιλιάδων δισεκατομμυρίων χρόνων, θα ήταν παράξενο να μην υπάρχουν οντότητες το ίδιο αρχαίες. Πολιτισμοί οι οποίοι κατάλαβαν από πολύ νωρίς την αξία της ζωής, οι οποίοι την ενσωμάτωσαν στην φιλοσοφία τους και βάλθηκαν, είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο, να την προστατεύσουν.

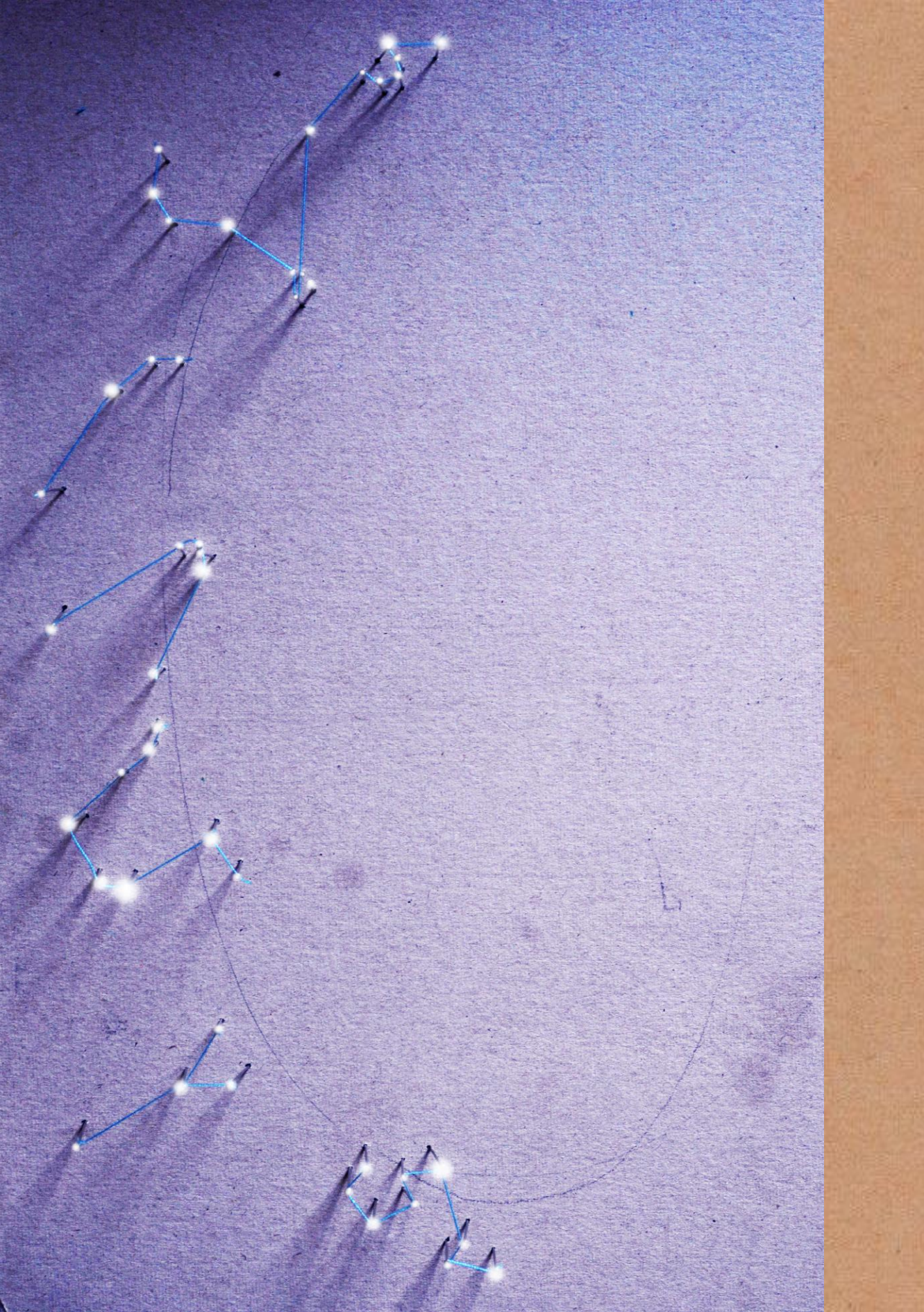
Όταν η προσοχή μιας τέτοιας κοινωνίας τραβήχτηκε από τις φρικαλέες δραστηριότητες ενός λαού, πρόσφατα αποκολλημένου από τα στενά σύνορα της πατρογονικής του εστίας, η αντίδραση δεν ήταν άμεση. Έμοιαζε με μια τεράστια αρκούδα που μόλις έχει ξυπνήσει από την χειμερία νάρκη και ο λήθαργος ακόμα τυφλώνει τα μάτια της.

Λίστες καταρτίστηκαν. Λίστες με όλα τα ζωικά και φυτικά είδη που ο άνθρωπος ποδοπάτησε στην ανάγκη του για ανάπτυξη. Συζητήσεις έγιναν και προτάσεις για μια δεύτερη ευκαιρία καταρρίφθηκαν. Η απάντηση που αποφασίστηκε να δοθεί ήταν ψυχρή. Ολοκληρωτική. Δίχως περιθώρια αμφισβήτησης. Σχεδόν ανθρώπινη.

Το δόλωμα ενός μισοδιαλυμένου πλοίου ήταν αρκετό για να τραβήξει την προσοχή των ανθρώπων. Ένας και μόνο έφθανε. Η άτυχη γυναίκα ναρκώθηκε. Οι μνήμες της έσβησαν και ο οργανισμός της γέμισε από παθογόνους μικροοργανισμούς, μπροστά στους οποίους ο Έμπολα ήταν ένα αθώο μωρό.

Το λογισμικό του Shovel μπουκώθηκε με διαφορετικού είδους ιούς. Μικρά, σατανικά πακέτα πληροφοριών, ικανά να καταβροχθίσουν υπολογιστικά συστήματα με μηδενικές πιθανότητες έγκαιρης αντιμετώπισής τους. Στην συνέχεια, η Τσεν ξανατοποθετήθηκε στο σκάφος της και στάλθηκε πίσω στην πατρίδα της. Σύντομα, πολύ σύντομα, οι άνθρωποι θα διαπίστωναν τι σημαίνει η έκφραση “τεχνολογικά άνισος πόλεμος”, αν και δεν θα ήταν ακριβώς πόλεμος... Η Γη θα μεταμορφωνόταν σε ένα ερειπωμένο νεκροταφείο, αφήνοντας τις πολυάριθμες μικρές αποικίες ακυβέρνητες και απομονωμένες.

Η καραντίνα θα γινόταν ο νέος τρόπος ζωής. Πλέον οι μέρες θα πέρναγαν με φόβο και με σύνταξη ανόητων μελετών. Οι επιζήσαντες θα εύχονταν η ζωή να μην ήταν τόσο μεγάλη.

Αιγόκερως: Το Φεγγάρι

Ψάχνεις να επιβεβαιώσεις τα πράγματα, αλλά η πραγματική γνώση έρχεται μόνο αφού αγκαλιάσεις τις αυταπάτες.

Υδροχόος: Ο Διάβολος

Αν νιώθεις παγιδευμένος, ψηλάφισε την αλυσίδα γύρω από τον λαιμό σου: είναι χαλαρή.

Ιχθείς: Το Άρμα

Το να πάρεις τα ηνία μπορεί να σε φοβίζει, αλλά είναι ο μόνος τρόπος να ξεφύγεις από ό,τι σε στοιχειώνει.

Κριός: Θάνατος

Η ζωή ανθίζει ανάμεσα στα κόκαλα νεκρών ζώων: αγκαλιάστε την και προχωρήστε παρακάτω.

Ταύρος: Ο Πύργος

Όταν μια αστραπή καταστρέφει το σπίτι σου, σκέψου ξανά αν ήταν σπίτι σου ή φυλακή σου.

Δίδυμοι: Ο Κόσμος

Γυρνάς πίσω, κάνοντας στροφή 360 μοιρών – όταν κάτι έχει ολοκληρωθεί, είναι καιρός για νέο ξεκίνημα.

Καρκίνος: Ο Κρεμασμένος

Για να αλλάξεις την οπτική σου για τον κόσμο πρέπει να γυρίσεις ανάποδα – αλλά μερικές φορές πρέπει ο κόσμος να γυρίσει ανάποδα.

Λέων: Ο Τροχός της Τύχης

Ο τροχός γυρίζει – εάν είσαι διατεθειμένος να μάθεις, τα κάτω είναι καλύτερα από τα πάνω του τροχού.

Παρθένος: Η Κρίση

Όταν θέλεις να δεις τον ωκεανό και δεν φαίνεται πουθενά, κλείσε τα μάτια σου και άκουσε τον μακρινό ήχο των κυμάτων.

Ζυγός: Εγκράτεια

Για να έχεις υπομονή με τους άλλους πρέπει πρώτα να μάθεις να έχεις υπομονή με τον εαυτό σου

Σκορπιός: Η Μεγάλη Ιέρεια

Αν δεν είσαι πρόθυμος να ψάξεις κάτω από την επιφάνεια, δεν θα βρεις ποτέ τί σε απασχολεί.

Τοξότης: Η Αυτοκράτειρα

Καθώς γυρνάς τον κόσμο, να θυμάσαι να ακούς την καρδιά σου: είσαι πάντα σπίτι..

Flipped

Τεύχος #3
Άνοιξη 2016

All rights reserved
Copyright 2016